

НИНА ГРЕГОР
ТЯ ПОДГОТВИ СВАТБАТА
МУ... И ЗАГУБИ УМА СИ ПО
НЕГО

Превод от немски: Горан Райновски, 2013

chitanka.info

Къде се бавеше Себастиан? Нел Флеминг беше в очакване на големия си ден, а него още го нямаше. Днес тя трябваше да започне кариерата си на сватбен агент с голям сватбен панаир и нейният приятел и съветник принц Себастиан фон Росбах трябваше да е до нея в толкова важен момент.

Ето че най-после той се появи. Нел с учудване забеляза, че с него беше дошла млада красавица, която я поздрави с думите:

— Вие трябва да сте Нел. Чудесно, с вас имаме много да си говорим. Със Себастиан планираме да се оженим пред лятото.

— Тръгваш ли с мен към къщи, Нел? — попита Ана Шолц, отмятайки назад огненочервената си коса.

— Благодаря, но протоколът трябва да е на бюрото на Петерсен до края на деня — въздъхна Нел Флеминг и потърка врата си. Страшно я болеше.

Ана я погледна разочаровано.

— Ами добре тогава. И не се преработвай чак толкова. Не искаме да разглезваме Петерсен твърде много, нали?

— Да, права си — усмихна се Нел и отново заудря бързо по клавишите на лаптопа си. Не ѝ беше никак лесно да се концентрира след поредния напрегнат работен ден в приемната на директора на химическия завод „Петерсен“, но положи всички усилия, за да събере мислите си и да свърши всичко докрай. За усърдната си работа тя много рядко получаваше похвала от Аксел Петерсен. Той беше на мнение, че служителите му трябва да работят по 24 часа на ден, ако се налага. Той самият постъпваше така и очакваше същото от всички около себе си.

Нел остави папката на бюрото му. Той почти не забеляза присъствието ѝ и само леко се усмихна машинално.

— Аз ще тръгвам, господин Петерсен — каза тя и бързо излезе от стаята, преди той да успее да ѝ възрази.

По пътя за навън Нел за пореден път си зададе въпроса защо все още работеше тук. Ден след ден, седмица след седмица, месец след месец, година след година тя отдаваше цялата си енергия, усърдие и креативност на тази компания, вместо да преследва мечтата си и да отвори своя собствена фирма.

Слизайки с асансьора към облицованото с мрамор, хром и стъкло фойе, тя за пореден път се самообвини, че беше твърде нерешителна да поеме риска да напусне и да започне да работи за себе си. Осъзнаваше, че ѝ липсваше смелост, за да започне собствен бизнес, а това беше нейната най-голяма мечта от години.

С бързи стъпки тя прекоси фойето, махна за довиждане на охраната и излезе навън. Вечерта беше хладна и дъждовна.

Нел беше свикнала с това. Почти всеки ден оставаше след работа и се прибираше много късно у дома. Сега трябваше да стигне до спирката на трамвая без чадър. Винаги го забравяше някъде.

Мокра до кости, тя се качи в трамвая, където не намери свободно място и се наложи да пътува права до дома. Когато стигна до входа, все още валеше, макар и малко по-слабо. Не срещна никого от съседите си, които по това време обикновено излизаха, за да разходят кучетата си. Дори неуморната госпожа Хекман, която не се плашеше от лошото време, днес не беше излязла, за да разходи пудела си Синди.

Нел влезе във входа и опита, доколкото беше възможно, да изтръска капките дъжд от русата си коса, след което отвори пощенската си кутия. На пръв поглед — нищо необичайно — реклами и сметки, които натоварваха до краен предел и без това оскъдния ѝ бюджет. Един сивкав плик обаче прикова погледа ѝ. Не беше нито реклама, нито сметка. Изглеждаше доста различно от всички други писма. По надписа се познаваше, че беше от някаква адвокатска и нотариална кантора от Мюнхен. Какво ли беше това?

Когато влезе в апартамента си, тя го остави на масичката в коридора — наследство от рано починалата ѝ майка — и съблече мокрия си шлифер. След като се преоблече и изсуши, тя отново взе плика. Беше от нотариална и адвокатска кантора „Росбах и синове“. Какво ли искаха от нея тези хора?

Текстът беше написан от Себастиан Росбах — адвокат и нотариус, който искаше да се срещне с нея по повод някакво наследство. Той предлагаше да се видят в петък в кантората му, като предварително се беше погрижил да ѝ купи билет за самолет до Мюнхен, който тя да вземе от гишето за чекиране на летището.

Нел си направи сандвич със сирене, сипа си чаша червено вино и взе телефона. Реши да пробва да се обади в тази кантора, макар да беше вече доста късно. За нейно учудване още на второто позвъняване ѝ отговори сдържан делови женски глас — явно имаше хора, които работеха и до по-късно от нея. Дамата обаче ѝ каза, че не може да ѝ даде никаква информация по телефона. Всичко щяло да ѝ бъде обяснено, когато пристигне в кантората на адвоката.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се обади в службата и да помоли Аксел Петерсен да я освободи от работа в петък. Както и очакваше, той не беше приятно изненадан от тази нейна молба, но все пак ѝ позволи да си вземе отпуск.

Полетът мина добре. Самолетът кацна на летище „Франц-Йозеф Щраус“ в Мюнхен точно навреме. Нел излезе от залата за пристигащи, носейки малката си пътна чанта, и махна на едно от такситата навън. Времето беше облачно и валеше слабо.

Нел каза адреса, на който отиваше, закръгленият шофьор се усмихна любезно и потегли, махайки за довиждане на колегите си, които чакаха клиенти на стоянката пред терминала.

Те пътуваха по задръстени с коли улици и Нел не успя да види почти нищо от Мюнхен — град, в който не беше идвала никога преди. Колкото повече приближаваха адреса на кантората, толкова по-учестено биеше сърцето ѝ. Когато шофьорът спря пред модерна бизнес сграда на една от главните улици, Нел си помисли, че той може да чуе сърцето ѝ — толкова силно биеше то сега. Каза си, че няма причина да е нервна. Нел не познаваше никого в Мюнхен и нямаше как да е наследила каквото и да било в този град. Сигурно щяха да изяснят въпроса много бързо и тя щеше да се върне в Хамбург със следващия полет.

Фоайето на кантората „Росбах и синове“ доста напомняше на това, в което Нел влизаше рано сутрин и си тръгваше късно вечер почти всеки ден в Хамбург. Тук на рецепцията обаче стоеше възрастен господин, който се усмихна любезно и я поздрави учтиво.

— Здравейте. Какво обичате? — попита той.

— Себастиан Росбах ме повика, за да разговаряме по някакъв въпрос — нервно отговори тя.

Вместо да отговори, възрастният господин вдигна слушалката пред себе си. След няколко секунди Нел чу приятен мъжки глас зад себе си и се обърна. Във фоайето беше дошъл висок, добре облечен млад мъж с кестенява коса и дълбоки кафяви очи.

— Госпожица Флеминг, нали?

Тя кимна.

— Здравейте. Аз съм Росбах, Себастиан Росбах. Госпожице Флеминг, вие поразително много приличате на някого, когото добре познавам, нали Фойерщайн — обърна се той към възрастния господин зад рецепцията. Той кимна утвърдително.

Нел се усмихна притеснено.

— За какво бихте искали да говорите с мен, господин Росбах? — попита тя, отмятайки назад русата си коса с жест, който необяснимо

много му хареса.

— Нека го обсъдим в кабинета ми — каза той и без да дочака отговора ѝ, взе чантата ѝ и тръгна по коридора, преминавайки през голяма стъклена врата.

— Не мисля, че ще е нужно, господин Росбах — почти извика Нел. Той се обърна. — Според мен сте се свързали с грешната Нел Флеминг. Не познавам никого в Мюнхен или дори в цяла Бавария, да не говорим за наследство...

— Грешите, госпожице Флеминг — отвърна той и когато стигна до асансьора, се обърна и каза: — Моля, след вас.

Нел въздъхна и влезе в кабината, а той я последва.

— Пак ви казвам, господин Росбах, според мен само губите ценното си време с мен.

— Времето е приятно загубено, уверявам ви — галантно каза той и отново ѝ подари една от чаровните си усмивки, на която тя положи усилие да отговори, въпреки притеснението и неудобството, които изпитваше.

Когато стигнаха на третия етаж, асансьорът спря и Себастиан Росбах, все още носещ чантата ѝ, я поведе след себе си по постлан със скъп килим коридор към стая, чиито три стени бяха изцяло от стъкло. Откриваше се великолепна гледка към центъра на града и мебелите бяха така подредени, че всички в стаята да можеха да ѝ се насладят.

Любезният домакин я покани да седне в едно кожено кресло с цвят на коняк и натисна копчето на интеркома. След няколко секунди през тапицираната с кожа врата влезе секретарка. Елегантната дама, облечена в строг сив костюм, погледна към Нел и любезно ѝ се усмихна.

— Това е Нел Флеминг, нали, господин Росбах? Приликата е поразителна! — каза тя и подаде ръка на Нел. — Приятно ми е да се запознаем, госпожице Флеминг. Позволете ми да отбележа, че вие поразително много приличате на баба си. Както се казва, одрали сте ѝ кожата.

— Баба? — объркано каза Нел. — Нищо не разбирам...

— Сега ще ви обясним, госпожице Флеминг — каза тя, поглеждайки към шефа си, който се зае с разяснението.

— Баба ви беше графиня Леонора фон Еренберг — започна той. — Баща ми дълги години беше адвокат и нотариус на семейството ѝ.

Графинята, за съжаление, вече не е между нас. От дълги години страдаше от сърце и скоро почина. Не от болестта си обаче, по друга причина, за която ще ви обясня.

— Моля? — объркано каза Нел. — Моля ви, господин Росбах, кажете ми за какво става дума. Аз не познавам графиня...

— Еренберг, графиня Леонора фон Еренберг — допълни Себастиан Росбах.

— Да. Та вие искате да ми кажете, че тази графиня ми е баба и е решила да ме направи своя наследница, така ли? Какво ми е завещала? Може би котката си. Това е, нали? Е, трябва да ви кажа, че съм алергична към котки.

Себастиан и секретарката я погледнаха учудено. Адвокатът поклати глава.

— Не, госпожице Флеминг, не е котка, нито куче. Графиня Леонора ви е определила за своя единствена наследница. Това означава, че вие сте новата собственичка на замъка Еренберг, при условие че приемете наследството, разбира се.

Нел вече беше напълно сигурна, че се шегуваха с нея.

— Замък значи — каза тя. — Това ли е всичко? Няма ли и карета? А иконом? А английска ливада? За бога, господин Росбах, за толкова наивна ли ме смятате? Какво целите с тази абсурдна история? — попита тя и погледна към секретарката. — А вие, госпожо, защо вземате участие в този цирк?

Нито Себастиан, нито секретарката изглеждаха засегнати от думите на Нел. И двамата я гледаха спокойно и делово.

— Всичко е така, както ви го описах — каза Себастиан Росбах. — Починалата наскоро графиня е ваша баба по майчина линия. След като ви видях, аз лично нямам абсолютно никакви съмнения в това — одрали сте кожата и на майка си, и на баба си.

— Но в такъв случай защо родителите ми не са ми казали нищо по този въпрос? — поклати невярващо глава Нел. — Не мога да ви опиша колко ми се искаше да имам някъде баба или дядо след смъртта на родителите на татко.

Нел все още не можеше да повярва на чутото, но по израза на лицата на Себастиан и секретарката му разбираше, че тези хора не й говореха врели-некипели, а бяха напълно сериозни.

— Истината е, че баба ви никога не можа да прости на майка ви това, че не се омъжи за благородник. Нито раждането на единствената ѝ внучка, нито твърде ранната смърт на майка ви са успели да смекчат чувствата и непреклонността ѝ. Искам да ви уверя, че приятелите ѝ, сред които беше и баща ми, многократно са се опитвали да я убедят да се свърже с роднините си. Напразно. Малко преди смъртта си обаче графиня Еренберг реши, че трябва да ги послуша и искаше да се запознае с вас. С тази цел тя си дойде от Тоскана, където прекарваше по-голямата част от годината — климатът там ѝ беше много по-приятен от този в Бавария. Може би сте чули по новините или сте прочели за скорошната самолетна катастрофа над Алпите, от която нямаше нито един оцелял. Баба ви беше в този самолет.

— Това... съжалявам — каза Нел.

В този момент тя наистина почувства съжаление за старата жена, намерила смъртта си по такъв ужасен начин. Никой никога не ѝ беше разказвал за благородническия произход на майка ѝ и за баба ѝ, която е скъсала връзките си с нея и семейството ѝ заради това, че майка ѝ се е омъжила за обикновен държавен служител без никаква титла. Със сигурност щеше да ѝ е нужно време, за да осъзнае напълно току-що чулото от Себастиан Росбах.

— Аз не съм виждала тази жена никога през живота си, дори не съм подозирала за съществуването ѝ — замислено каза Нел. — Защо родителите ми не са ми казали за нея? Дватама се обичаха много, повече от всичко на този свят. Татко си отиде от този свят малко след майка, не можа да преживее смъртта ѝ. Почина от разбитото си сърце, колкото и театрално и мелодраматично да звучи...

„Всичко това е толкова странно, че все още не мога да повярвам, че се случва“ — мислеше си Нел, докато заедно със Себастиан Росбах пътуваха към замъка Еренберг половин час след срещата им в кантората. Тя, бедното момиче от Хамбург, което работеше като секретарка на най-деспотичния шеф на света, за да плаща сметките на малкия си апартамент, изведнъж се оказа единствена наследница на баварска графиня.

— Господин Росбах, чудя се дали не трябва да ме оципете, защото аз все още си мисля, че това е някакъв сън, от който след малко ще се събудя.

Мислите в главата на Нел бушуваха като море по време на буря.

— Не се притеснявайте, няма опасност да се събудите и да се окаже, че всичко е било приказен сън — отвърна Себастиан и се обърна към нея, усмихвайки се. Усмивката му ѝ хареса, както и дълбоките му и изразителни кафяви очи. Той отметна назад кестенявата си коса и каза: — Освен всичко друго сама прочетохте подписаното от нея завещание.

Наистина го беше прочела. Но въпреки това...

Нел погледна през предното стъкло на аудито на Себастиан — пред тях се разкриваше живописен пейзаж — равнините на Бавария преминаваха в първите хълмове на Алпите.

Еlegantната лимузина бързо ги изведе от Мюнхен и съвсем скоро се качиха на магистралата, по която тя се понесе тихо и плавно.

Въпреки че беше прекъснала взаимоотношенията си с единствената си дъщеря заради нежелания зет, графиня Фон Еренберг се беше погрижила да направи внучката си единствена своя наследница. Имуществото на графинята включваше не само замъка, но и още доста неща на значителна стойност, които Нел дори не запомни. Тя обаче беше убедена, че Себастиан ги е описал надлежно и в следващите дни щяха да стигнат и до тях.

— Каква щастливка съм само, нали? — каза Нел и отново срещна погледа на спътника си, който се усмихна. Да, Нел вече беше напълно убедена, че харесва усмивката му. Повече от всичко.

— Щастливка сте наистина. Разбира се, при положение че решите да приемете наследството на вашата баба, госпожице Флеминг. Но аз лично не се съмнявам, че ще го направите. Кой би се отказал от

подобно наследство? Реално вие не поемате абсолютно никакъв риск, такъв просто няма.

— А защо тогава не мога да се зарадвам истински? — сякаш на себе си каза тя. — Със сигурност имам повод за радост, но...

— И този момент ще дойде, не се притеснявайте — каза Себастиан и се съсредоточи върху шофирането. Малко по-късно той даде мигач и слезе от магистралата.

— Замъкът е съвсем наблизо — каза той. — След минути ще сме там.

— Еренберг е хубаво място, нали? — попита Нел.

Себастиан кимна.

— Замъкът беше гордост и радост за баба ви. Трябва да сте горда, че вие сте наследница на този забележителен род.

— Ами ако това се окаже не щастие, а по-скоро задължение? Разбира се, при положение че приема да бъда наследница.

Те се отклониха по тесен път и влязоха в селце, където времето като че ли беше спряло. То се казваше Еренберг и Себастиан обясни на спътницата си, че някога е принадлежало на рода ѝ.

Напрегната и нетърпелива, тя разглеждаше през прозореца на колата живописните къщички в типичен баварски стил. Когато стигнаха до площада на селото, на който се намираха пазарът, църквата и един ресторант с няколко стаи за гости на втория етаж над него, Нел помоли Себастиан да спре.

— Искам да купя цветя за гроба на... — тя се поколеба как да продължи — ... на баба ми. Ще ми покажете къде се намира той, нали?

След няколко минути Нел се върна в колата, носейки голям букет пролетни цветя.

— Графиня Леонора със сигурност много щеше да хареса тези цветя — каза Себастиан. — Въпреки титлата и богатството си тя беше много добър и земен човек — допълни той и погледна към Нел. — Сигурен съм, че с нея си приличате не само външно.

Нел се усмихна.

Когато излязоха от селото и подминаха гробището, без да спрат, Нел се досети, че фамилията Фон Еренберг имаше собствено гробище.

Малко след като излязоха от селото, Себастиан отново зави и се отклони от главния път. Явно бяха съвсем близо до замъка и Нел нервно започна да кърши ръце. Те минаваха покрай тухлени стопански

постройки, зелени ниви и поляни, на които кротко пасяха крави, и покрай трактори, обработващи плодородните баварски земи.

Скоро влязоха през широка порта на висока стена от дялан камък — вратата на парка на замъка Еренберг. Той беше безукорно поддържан и подреден — тревата беше ниско окосена и личеше, че беше поливана скоро, стволите на дърветата бяха варосани в основата, а лехите с цъфнали цветя бяха подредени в права линия една след друга. Нел видя в далечината купола на малка кула и стана още по-нетърпелива и напрегната. Себастиан ѝ обясни, че това е куполът на параклиса към гробището на фамилията. Той я попита дали иска да отиде на гроба на баба си сега, или след като види замъка. Нел се поколеба. След няколко секунди тя поклати решително глава и каза:

— Нека първо отидем в замъка. Надявам се това да не обиди паметта на графинята, но първо искам да видя къде е живяла и след това — къде почива завинаги.

— Разбира се — каза Себастиан и продължи нататък.

Когато видя пред себе си замъка Еренберг, в първия момент Нел не успя да каже нищо — толкова силно беше възмущението ѝ. Сградата беше величествена и красива — замък като от филм за благородници от Бавария.

— О, боже мой — само успя да промълви тя след няколко секунди.

Радостна и горда от принадлежността си към тази забележителна фамилия, Нел погледна нагоре към безбройните прозорци с червено-бели капаци, в които се отразяваха слънчевите лъчи. Замъкът беше великолепен — със своите кули, еркери и величествени високи стени.

Сякаш уплашена да не ѝ се случи нещо, Нел хвана ръката на Себастиан.

— Всичко тук е като в приказка — радостно въздъхна тя. — Дали човек може да живее тук и да се чувства добре? Всички тези стаи — сигурно цял ден не стига, за да влезеш във всяка една...

За човек като нея, прекарал детството си в малко жилище под наем и дошъл току-що от едностаен апартамент в предградията на Хамбург, замъкът изглеждаше невъобразимо огромен. Та в него спокойно можеха да се настанят всички хора от блока ѝ.

Себастиан се засмя и Нел го погледна изпитателно. На нея ли се смееше? Подиграваше ли ѝ се? Не, погледът в очите му беше топъл и

разбиращ, не подигравателен. А усмивката...

— Не се притеснявайте за това, госпожице Флеминг. В сграда като тази може да се води чудесен живот. Само си помислете колко поколения от фамилията са живели в замъка. Децата им са играли в парка, а смехът им е изпълвал безбройните му стаи...

Едно от тези деца е била и майката на Нел, която тя почти не помнеше. Спомняше си само, че беше красива руса жена, която не говореше много, а само се усмихваше и гледаше малката си дъщеричка с любов. Тя беше най-важният човек в живота на Нел заедно с баща ѝ. За съжаление тя загуби и двамата рано, твърде рано. Стоейки пред вратите на този величествен замък, Нел се замисли колко малко всъщност знаеше и за двамата.

Себастиан беше спрял колата, за да може Нел да се наслади на гледката, която се беше разкрила пред тях.

— Да продължаваме ли нататък? — попита я той.

— Да — отвърна тя, все така запленена гледайки към величествения замък пред себе си.

След малко колата влезе във вътрешния двор на замъка и сърцето ѝ заби още по-учестено. Като насън тя гледаше патиците и двойката горди лебеди, спокойно плуващи в пълния с вода защитен ров.

Дворът имаше четириъгълна форма и беше покрит с павеа. По средата му имаше кладенец, който от години не се използваше, но в продължение на столетия беше снабдявал замъка с така нужната на обитателите му вода.

Нел погледна към високите сиви стени на замъка, по-голямата част от които бяха покрити с бръшлян. Сградата имаше три крила и Нел се замисли дали не бяха строени по различно време. Към централния вход на замъка водеше стълба, пред която имаше два цъфнали кестена. Над входа гордо стоеше гербът на фамилията Еренберг.

Себастиан паркира колата, излезе и я заобиколи, за да помогне на Нел да слезе. Тя седеше неподвижна, все така загледана в замъка като омагьосана. Тежката дъбова входна врата се отвори и от нея излезе възрастен мъж с посивяла коса в строг черен костюм, който почтително застана на входа.

— Това е Тилман Бош — каза Себастиан. — Той е живата история на този замък. Работи тук като иконом от десетилетия.

Нел погледна младия адвокат, който ѝ подаде ръка, и сякаш се събуди от сън. Тя хвана ръката му и стана от седалката на луксозната лимузина, усещайки, че коленете ѝ са омекнали.

Икономът слезе по стълбите и почтително се поклони.

— От името на всички работещи в замъка бих искал да ви поздравя с добре дошла, графиньо — каза той. — Надявам се, че ще се чувствате у дома си тук.

Графиня? Не, Нел не харесваше да я наричат така. Баба ѝ е била графиня, майка ѝ — може би също, тя обаче беше Нел Флеминг вече 29 години и това щеше да си остане така.

— Благодаря, господин Бош, но името ми е Флеминг, Нел Флеминг — каза тя, подавайки му ръка за поздрав.

— Разбира се, госпожице, щом така предпочитате — с любезна усмивка отвърна той, след което поздрави с добре дошъл и Себастиан. — Надявам се, че сте пътували приятно, господин Росбах — каза той, докато тримата се качваха по стълбите към главния вход.

— Благодаря, Тилман, наистина пътувахме много добре — отговори младият адвокат. Вървейки до Себастиан, Нел осъзна, че в негово присъствие се чувстваше някак спокойна. Тя истински се радваше, че този мил и симпатичен млад адвокат се беше заел с наследството ѝ. Въпреки успокояващото му присъствие тя все още беше объркана и дори се чувстваше леко замаяна. Впечатленията ѝ бяха дошли в повече за един ден.

Влизайки в приемната на замъка, на Нел ѝ се стори, че се пренесе в друг свят. Помещението беше по-голямо от целия ѝ апартамент в Хамбург и въпреки светлината от високите прозорци изглеждаше някак хладно и дори малко мрачно. Подът беше покрит с мрамор, а по стените имаше множество портрети — очевидно на нейни предци. Приемната завършваше с вито двойно стълбище, което водеше към горния етаж. Мебелите бяха стилни и очевидно стари и много ценни. Дългите коридори, чийто край не се виждаше, бяха постлани със скъпи килими. От сутерена под тях се чу шум от прибори и съдове — явно там се намираше кухнята.

— Ей сега ще се събудя и ще се окаже, че всичко е било само сън — каза Нел.

Себастиан се усмихна и поклати глава.

— Уверявам ви, че всичко е напълно реално и истинско.

— Значи мога да се нанесе тук и да прекарам остатъка от живота си в замъка?

Той кимна.

— Разбира се, че можете. Той е ваш, госпожице Флеминг. Доколкото познавам госпожа Розин, тя е приготвила за вас най-хубавата стая. Госпожа Розин беше лична помощница на графиня Еренберг и неин най-доверен човек.

В следващия момент Нел срещна погледа на две сини очи, които я гледаха изпитателно. Те принадлежаха на нисичка закръглена дама, облечена изцяло в черно, която при вида на Нел се просълзи.

— Божичко, Тилман, каква прилика! — прошепна Хелене Розин. — Все едно че графинята се е върнала при нас.

Тя се приближи до Нел и сърдечно ѝ подаде ръка за поздрав. По хубавото ѝ лице се стичаха сълзи, потекли при спомена за старата графиня.

— Добре дошли у дома, графиньо — каза Хелене. Нел щеше да обясни и на нея, че не желае да бъде наричана така, но в последния момент реши да се въздържи и само стисна ръката ѝ, усмихвайки се. — Моля да ме извините, госпожо, но гледайки ви, отново виждам пред себе си майка ви и баба ви. Вие поразително много приличате и на двете.

— Няма за какво да се извинявате, госпожо Розин — каза Нел и погледна към Себастиан, сякаш молейки го за помощ.

Тя отново се замисли колко благодарна беше на съдбата, че в такъв момент ѝ беше изпратила точно Себастиан. Той предложи да ѝ покаже замъка и околностите му. Тя въздъхна облекчено, усмихна се и го последва.

Себастиан извади букета от колата и заедно с Нел излязоха от вътрешния двор, прекосявайки дървения мост над рова с вода.

— Само като си представя колко поколения от семейството ми са живели тук... — каза Нел, гледайки към патиците и двойката лебеди, които плуваха все така спокойно и необезпокоявано. — За съжаление нямам трохи за вас — каза им Нел. — Другия път като мина оттук обаче непременно ще ви донеса.

Себастиан се усмихна и я поведе към стопанските постройките и конюшните на замъка. Работниците ги гледаха изучаващо, а Нел любезно се усмихваше и поздравяваше всички.

Когато влязоха в конюшните, Себастиан ѝ представи Йенс, момчето, което се грижеше за конете. Той я погледна любопитно, направи лек поклон, свали шапката си и леко я подхвърли нагоре. За учудване на Нел повечето клетки в конюшните бяха празни.

— При хубаво време като днешното, конете се извеждат на паша навън — обясни ѝ Себастиан.

Нел взе една ябълка и я подаде на стоящата до нея кобила, която внимателно я огледа и бързо я изяде.

— Ако искате, мога да ви ги покажа — предложи Себастиан.

— С удоволствие — отвърна Нел, погалвайки кобилата по меката грива. — Знаете ли, когато бях малка, бях луда по конете.

— Значи вероятно сте добра ездачка.

— За съжаление не — отвърна замислено тя. — Майка и татко нямаха достатъчно пари за уроци по езда.

Себастиан кимна с разбиране.

— Това може да бъде поправено — каза той. — Тук в Еренберг имате богат избор от коне.

— Може би да. Но, разбира се, при положение че реша да приема наследството, нали?

— Надявам се не мислите да го откажете...

— В момента наистина не знам какво да мисля — прекъсна го тя. — Случиха ми се прекалено много неща за един ден — сутринта бях наемателка на едностаян апартамент в краен квартал на Хамбург, сега съм тук, в Бавария, наследница на замък...

— Разбира се, няма нужда да бързате, времето е пред вас — отвърна той и дръпна букета настрана, защото кобилата се опита да го изяде.

— Така е. Но всъщност, след като това е била последната воля на баба...

За пръв път тя наричаше починалата графиня „баба“.

Себастиан се усмихна.

— Изглежда все пак ще се помирите с графиня Леонора, макар тя вече да е в по-добрия свят — каза той.

— Да, наистина така изглежда — каза Нел, изненадана от себе си. — Но все пак тя е тази, която е направила първата крачка към сдобряването ни, нали?

Той кимна.

След малко те излязоха навън и отидоха до ливадата, на която спокойно пасяха породистите коне на фамилията Еренберг.

— Черният жребец отсреща беше любимецът на баба ви — каза Себастиан.

— Чудесен е — каза Нел и тръгна към него, следвана от младия адвокат. Чистокръвният жребец ги погледна и явно разбрал, че е станал обект на интереса им, завъртя глава и се отдалечи от тях в галоп.

— Трябва много да внимавате с Дябло — така се казва жребецът — каза Себастиан. — Той веднъж нападна дори Йенс, който всеки ден се грижи за него и е опитен коняр. Всъщност май само баба ви успяваше да го укроти. Тя яздеше почти до деня на смъртта си.

Себастиан и Нел тръгнаха към една от стопанските постройки, от която излезе мъж, облечен в дрехи за езда.

— А, чудесно, мога да ви запозная и с Хенрик Класен — дългогодишен управител на Еренберг — каза Себастиан. — В случай че приемете наследството, той със сигурност ще ви е много полезен с опита и уменията си.

Хенрик Класен поздрави Нел сдържано и дори студено. След като си размениха обичайните любезности, той побърза да се отдалечи, извинявайки се, че има много работа.

— Май не ме хареса много — замислено каза Нел, гледайки след Хенрик, чийто широк гръб бързо изчезна между дърветата.

— Не, не се притеснявайте. Господин Класен е чудесен човек. На него винаги може да се разчита. Просто понякога е твърде сдържан при запознанствата си с нови хора. Графиня Леонора много разчиташе на него и оценяваше високо всичко, което той правеше за Еренберг. Явно човекът се страхува от евентуални промени, все пак не ви познава.

— Промени ли? Защо би ми било да променям каквото и да било тук? Всичко е прекрасно такова, каквото е в момента.

— Ще говоря с него веднага щом имам възможност — каза Себастиан.

Двамата тръгнаха през ухаещия на цветя и прясно окосена трева парк към параклиса на замъка, който беше обграден от високи вековни дървета. До него се намираще гробището на семейство Еренберг.

Себастиан отвори вратата на гробището и тя леко изскърца. Нел мълчаливо го последва по алеята, от двете страни, на която имаше големи надгробни плочи.

На гроба на баба й имаше цял куп свежи цветя и венци. Букетът, който Нел носеше и остави, буквално се изгуби в него.

Себастиан се отдалечи малко встрани, за да остави Нел сама до гроба на баба й.

— Жалко, че не можахме да се запознаем — каза Нел, сякаш говореше на жив човек. — Искаше ми се да можех да ти разкажа за мама и татко и за истинската им и чиста любов, която дори смъртта не можа да им отнеме. Сигурно вече си се срещнала с тях там горе и си разбрала това, което исках да ти кажа.

Нел тихо въздъхна, а Себастиан се приближи до нея и сложи ръка на рамото й. В този момент тя му беше много благодарна за тази така необходима й близост.

Двамата влязоха в параклиса — неголямо помещение, в което слънчевата светлина се процеждаше през украсените със стъклописи високи прозорци.

— Поколения от семейството ви са кръщавани, венчавани и изпращани в последния си път тук — чу тя гласа на Себастиан. — Радост и мъка толкова близо една до друга.

— Сигурна съм, че мама много е страдала заради това, че не е успяла да се врене във вечна вярност на татко тук, както предците ни поколения преди нас.

— Може би. Но ако те гледа отнякъде сега, със сигурност ще е радостна, когато дъщеря й каже „да“ на своя избраник в този параклис.

— Да. Но преди това трябва да открия този човек, нали? — сякаш на себе си каза Нел и сърцето й заби необяснимо учестено.

— Може би ще го откриете много по-бързо, отколкото предполагате — отвърна Себастиан.

Нел се усмихна. Къде ли беше той?

По пътя обратно към замъка те отново минаха покрай ливадата, на която кротко се разхождаха породистите коне. Когато влязоха в замъка, Себастиан й показа крилото със спалните и другите лични помещения на обитателите на замъка, както и балните зали, осветявани от огромни величествени полилеи.

— Всичко е толкова прекрасно — каза тя, когато отидоха в приемната.

— Да. Еренберг е великолепно място — съгласи се Себастиан. — След години на самотно съществуване почти без стопани в него, сега той заслужава да бъде върнат към нов живот. Баба ви много обичаше замъка, но, както ви казах, през по-голямата част от годината живееше в Италия. Колко хубаво би било в стаите на тази чудесна сграда отново да отеква детски смях, не мислите ли?

Нел се усмихна.

— Би било прекрасно наистина. Последното дете на фамилията, отгледано в този замък, е била майка ми, нали?

— Да. Тя е била палаво и много будно дете. Графинята често ми е разказвала за нея — каза Себастиан.

— Така ли? — учудено попита Нел. Тя си спомняше майка си като спокоен и уравновесен човек и не можеше да си я представи като непослушно дете.

— Наистина така беше — чу се гласът на Хелене Розин, която беше дошла в приемната. — Майка ви беше прекрасен човек, графиньо. Баба ви също — замислено каза тя. — Извинете, не исках да ви притесня, но вечерята е готова и може да бъде сервирана. В случай, разбира се, че не искате първо да се преоблечете и освежите.

Нел последва Хелене, която я отведе на горния етаж.

— Тилман занесе багажа ви в стаята, която принадлежеше на майка ви. Надявам се да ви хареса.

— Да, разбира се. Благодаря за помощта и загрижеността ви, госпожо Розин.

Двете влязоха в стаята, обзаведена в бяло и златисто. От прозореца имаше изглед към селцето. Куполът на църквата се издигаше над всички сгради, почти опирайки във вечерното небе.

Когато Хелене Розин излезе и затвори вратата след себе си, Нел отвори гардероба, в който вече старателно бяха подредени малкото дрехи, които си беше донесла. Тя съжали, че не беше взела хубавите си костюми — все пак щеше да вечеря в замък, в компанията на привлекателен мъж като Себастиан Росбах... но откъде можеше да предвиди това, когато сутринта заключи вратата на малкия апартамент в Хамбург и се качи в самолета, носейки само малката си пътна чанта...

Когато Нел влезе в „малката“ трапезария, облечена в елегантния си костюм, Себастиан вече беше седнал на масата. Той стана, усмихна се и ѝ помогна да се настани в тежкия стол от дъбово дърво, докосвайки ръката ѝ. Въпреки че нямаше много време, за да се подготви за вечерята, Нел изглеждаше ослепително. Себастиан нямаше как да не забележи това.

Трапезарията беше всичко друго, но не и „малка“. Масата беше постлана със скъпа покривка с цвят на слонова кост, а светлината на свещите се отразяваше в порцелановите съдове, сребърните прибори и кристалните чаши за вино.

Нел се почувства малко объркана сред целия този разкош, който досега беше виждала само по филмите, и нервно сложи салфетката на коленете си.

Икономът Тилман наля червено вино в скъпите кристални чаши и сервира вечерята.

— Готвачката Нина приготвя най-вкусните ястия, които някога съм опитвал — каза Себастиан. — Майка ми благородно завиждаше на графинята за нея.

— Графинята и майка ви са били приятелки, така ли?

— О, да, много добри. Майка ми и баща ми бяха приятели и с вашата майка. Те често идваха в замъка, докато тя все още живееше тук. Тримата бяха приятели от детинство и майка ми и баща ми много съжаляваха, че изгубиха контакт с нея, когато тя се омъжи и напусна замъка.

— Родителите ви живеят наблизко, така ли? — попита Нел.

— Да. Те много биха се радвали да се запознаят с вас.

— Аз също бих искала да се запознаем — отвърна Нел и отпи от виното. Тя се замисли за майка си и живота ѝ, преди да срещне баща ѝ. Колко малко знаеше тя за нея.

Разговорът със Себастиан беше много приятен за Нел. Той беше мил и любезен и тя го усещаше близък. Имаше чувството, че го познава от години, а всъщност се бяха запознали едва преди няколко часа.

Вечерта беше прекрасна, но както се случва с всичко хубаво краят ѝ дойде много бързо, поне за Нел. Те все още не бяха изяли сладкиша си с пресни ягоди, когато Себастиан погледна големия часовник с махало над камината и каза:

— Беше ми много приятно да вечерям в компанията ви, Нел, но ще трябва да тръгна.

Той вече не я наричаше госпожица Флеминг и тя усети, че беше щастлива от този факт.

— Денят беше дълъг, особено за вас — продължи той. — Сигурен съм, че ще искате да си починете. Утре ще трябва да се срещнем пак в кантората ми, за да обсъдим детайлите по наследството. Надявам се дотогава да сте напълно уверена, че искате да го приемете. Ако питате мен, аз смятам, че единственото правилно решение би било да го приемете. Не само в памет на баба си — според мен това място ви принадлежи и вие сте у дома си в него. Смятам, че замъкът няма да е същият без наследника на фамилията Еренберг в него.

Изречението на Нел изведнъж стана сериозно и замислено.

— Не знам дали бих могла да живея тук, Себастиан. Та аз съм прекарала целия си живот в малко жилище под наем. Не знам дали ще успея да свикна с нещо подобно. Аз не съм принцеса, а по-скоро една обикновена жена в края на 20-те си години, която току-що е станала част от вълшебна приказка...

— Точно от такава стопанка има нужда замъкът, Нел. Това място ви принадлежи, както и вие на него, повярвайте ми.

— Не знам, Себастиан, наистина не знам — въздъхна тя. — Всичко това ми напомня за историята за Пепеляшка, само че обувката ми е някак голяма... твърде голяма, за да мога да я нося...

— Нел, не оставяйте подобни мисли да завладеят съзнанието ви. Вие сте млада, красива и интелигентна жена от рода Еренберг — фамилия със столетни традиции. Мястото ви е тук, където са живели десетки поколения от семейството ви. Не се отказвайте от замъка. Ако го направите, сигурен съм, че съвсем скоро ще осъзнаете грешката си и ще съжалявате за нея. Останете тук няколко дни, преспете, премислете добре. Един ден ще ми бъдете благодарна за съвета, който сега ви давам.

Нел изпрати Себастиан до колата му, която беше паркирана в двора. Той тръгна да се качва, но спря, върна се, хвана ръката ѝ и я погледна в очите.

— Не прибързвайте да вземете необмислено решение, Нел. Имате цялото време на света. Но вие сте умна жена и добре знаете как

да постъпите. Може би съм твърде настойчив със съветите си — усмихна се той.

— О, Себастиан...

Той се наведе към нея и за момент тя се уплаши, че той ще я целуне... или по-скоро се надяваше, че ще го направи... сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение.

Той обаче само леко я целуна по бузата, след което се качи в колата и запали двигателя. Преди да тръгне, свали прозореца и ѝ каза:

— Наспете се добре и сънувайте нещо приятно, Нел. Сънищата понякога се сбъдват, да знаете.

— Не и този сън... — каза си Нел, когато се събуди много рано на другата сутрин, макар да беше легнала доста късно.

Беше сънувала, че е облечена в бяло булка, а мъжът, който я чакаше пред олтара, беше... Себастиан Росбах.

Малко по-късно през деня Нел отново се сети за съня си, но реши да си наложи да не мисли за него. Просто... нямаше смисъл.

Тя все още не можеше да осъзнае докрай всичко, което ѝ се беше случило предишния ден. И в най-смелите си мечти не беше предполагала, че ще се окаже единствена наследница на богатата графиня и собственичка на замък в Бавария. Искаше ѝ се да поговори с някого за това, но за съжаление Нел нямаше много приятели. Досега тя беше водила доста затворен живот и избягваше да установява твърде много контакти. Сякаш се плашеше, че близостта с някого би могла да я нарани. Тя нямаше „най-добра приятелка“, а по-скоро много добра позната — колежката ѝ Ана Шолц, с която понякога се виждаха на кафе или пиение след работа или спортуваха заедно. Но да ѝ се обади и да ѝ сподели всичко, което се беше случило? Невъзможно.

Нел стана и отиде до отворения прозорец. Ранната пролетна утрин ухаеше на цветя и свеж сутрешен въздух. Тя отново се върна в леглото и се замисли за Себастиан...

Нел беше под душа, когато вратата на стаята се отвори и Хелене Розин извика:

— Нося ви мляко с какао, графиньо. Майка ви много обичаше да го пие сутрин.

— Благодаря — каза Нел, спря водата и облече светещия от чистота бял халат. Когато излезе от банята, Хелене вече я нямаше в стаята.

Нел започна да отпива от какаото на малки глътки. Тя се сети, че това беше любимата напитка на майка ѝ до последния ѝ дъх и се усмихна несъзнателно.

Нел се облече, опакова нещата си и слезе долу за закуска. Тилман вече я очакваше в приемната. Той я поздрави с добро утро и я заведе в трапезарията, в която се сервираше закуската. Трапезария специално и само за закуска — Нел не беше предполагала, че някой някъде разполага с такова помещение.

Преди да седне на масата, Нел нямаше никакъв апетит и смяташе да пие само кафе. При вида на прясно приготвените бъркани яйца с

шунка, ухаещ прясно изпечен хляб, мед от кошерите на замъка, както Хелене с гордост отбеляза, и няколко вида сирена и вурстове, Нел внезапно се почувства страшно изгладняла. Хелене ѝ каза, че баба ѝ е обичала да закусва точно с тези неща, които сега бяха на масата.

— Баба ви винаги казваше, че обилната закуска е най-добрият старт на деня — каза Хелене и като че ли по руменото ѝ лице премина сянка. Тя се обърна, за да не види Нел сълзите в очите ѝ. Тя се просълзяваше винаги когато се сетеше за госпожа графинята.

Тилман предложи да я откара до града, но Нел отказа и си повика такси.

Когато тръгна към изхода, Нел хвърли последен поглед към голямата приемна на замъка. Хелене я прегърна, а Тилман ѝ подаде ръка за довиждане, след което ѝ отвори вратата на таксито.

— Моля ви, графиньо, върнете се отново — през сълзи каза Хелене. — Баба ви искаше вие да наследите замъка и да живеете тук. Моля ви, изпълнете волята ѝ, моля ви!

Таксито излезе от двора и Нел не се обърна повече назад. Шофьорът мина по моста над рова, продължи през парка, минаха през селото и скоро бяха на магистралата.

Защо ѝ беше на Нел да усложнява нещата още повече? Решението ѝ беше ясно — тя го беше взела в момента, в който прекрачи прага на този замък. Колебаейки се дали е правилно, тя залъгваше само себе си. Нямаше смисъл, просто нямаше смисъл да го прави повече.

Таксито спря пред кантората на Себастиан, Нел плати и се качи при младия адвокат, който я очакваше. Специално заради нея той беше дошъл на работа в събота.

— Искам да продам Еренберг и ще ви бъда благодарна да предприемете необходимото, за да се осъществи сделката максимално бързо — каза още с влизането си тя, сякаш страхувайки се да не би той да я разубеди.

Той я погледна смаяно, пое дълбоко въздух и тъкмо се канеше да възрази, когато Нел го прекъсна:

— Това не е моят свят, Себастиан, моля ви да ме разберете. Този огромен замък, иконом, готвачка, домашна помощница, коняри...

всичко това не е за мен. Аз не съм свикнала да живея така, а вече е късно да се променям. Аз не съм графиня Фон Еренберг, а Нел Флеминг. Моля ви да ме разберете правилно.

— Вие носите името на баща си, но това не прави гените на Еренберг у вас по-малко силни, Нел. Вие много приличате на баба си и майка си, и то не само външно, повярвайте ми. Вие сте деен и упорит човек също като тях. Моля ви, помислете няколко дни, преди да направите необратимото. Сигурен съм, че ще размислите.

Тя замълча за миг и Себастиан си помисли, че е успял да я убеди. Нел обаче поклати глава.

— В Хамбург имам работа, жилище и хора, които бих могла да нарека свои приятели. Не мога просто да се откажа от предишния си живот само защото баба ми е решила да ми остави някакво наследство.

— Нел, сега не е моментът да бъдете отмъстителна — нито към нея, а още по-малко към себе си.

— Това не е отмъщение, Себастиан, а личното ми убеждение.

Погледите им се срещнаха и сърцето на Нел заби учестено. Напрежението в стаята можеше да се разреже с нож. Нел погледна встрани, взе чантата си и стана.

— Трябва да тръгна, Себастиан. Става късно, ще изпусна полета си.

Той също стана от кожения си стол.

— Ще ви закарам.

— Моля ви, не е необходимо. А и няма да промени мнението ми по въпроса със замъка.

Малко по-късно двамата влязоха в асансьора, който бързо ги свали до подземния паркинг на бизнес сградата. Себастиан изкара колата си и скоро бяха по пътя за летището. Денят беше чудесен — топъл и приятен, а по синьото небе нямаше нито едно облаче.

Нел трябваше да признае, че Себастиан направи всичко възможно, за да я убеди да задържи замъка. По пътя към летището той отново ѝ обясни колко хубав може да бъде животът и в него и как просто и трябваше време, за да свикне с промяната.

Когато стигнаха, полетът за Хамбург вече беше обявен на таблото и пътниците бяха започнали да се качват.

Нел взе чантата си и бързо тръгна към гишето. Себастиан я последва.

— Нел...

— Да? — погледна към него тя.

— Нел, не знам какво повече да ви кажа. Изгубих дар слово.

Моля ви, премислете пак, моля ви.

Тя бързо го целуна по бузата и отиде до гишето.

— Ще чакам утре окончателния ви отговор — каза Себастиан. —

Моля ви, дайте шанс на Еренберг.

Погледите им отново се срещнаха. Нел поклати глава.

— Решението ми е окончателно, Себастиан, и вие го знаете. То няма да се промени.

В Хамбург Нел беше посрещната от студен режещ вятър, от който я побиха ледени тръпки, докато търсеше такси пред терминала за пристигащи. Нямаше и помен от приятното пролетно време, което остави в Мюнхен само преди час.

Докато подаваше на шофьора чантата си, която той сложи в багажника, и се качваше на задната седалка на таксито, Нел си припомни пътуването в прекрасния мюнхенски ден със Себастиан от кантората му до летището.

Апартаментът, в който Нел живееше, се намираше в не особено престижен, но за сметка на това тих и спокоен хамбургски краен квартал. Точно до блока ѝ имаше малък парк, в който тя редовно тичаше.

Когато таксито наближи дома ѝ, тя се замисли за замъка Еренберг, за сивите му, покрити с бръшлян, стени и гордо извисяващите се в небето на Бавария кули.

— Пристигнахме, млада госпожице — каза шофьорът.

Тя му плати, излезе от колата, той обърна и потегли. Нел остана на тротоара замислена, без да знае какво да предприеме по-нататък. След няколко секунди се опомни, извади ключа си, отвори входната врата и както обикновено провери пощата си, след което се качи по стълбите, потънала в мисли за случилото се през тези два дни.

— Какво ужасно време, нали, госпожице Флеминг.

Нел се обърна и видя старата госпожа Андерсен, която слизаше по стълбите с пазарската си чанта в ръка.

— Даже и на кучето не му се излиза — допълни тя.

Нел любезно се усмихна и продължи. Госпожа Андерсен я изгледа учудено — обикновено Нел винаги разменяше по няколко думи с нея. Какво ли се беше случило днес, че бързаше толкова?

Нел стигна до етажа си, отключи входната врата и с въздишка на облекчение остави чантата си в антрето. Тя съблече самото си и се погледна в огледалото. Стори ѝ се, че изглеждаше ужасно. Събу обувките си и влезе във всекидневната, откъдето се откриваше не дотам приятна гледка към сивия вътрешен двор на кооперацията. Тя неволно си спомни за изгледа към зелените ливади и китното селце Еренберг, който се откриваше от стаята ѝ в замъка. Тя въздъхна и отново си повтори, че Еренберг не беше мястото, на което тя принадлежеше. Домът ѝ беше тук в Хамбург. След като продадеше

замъка, щеше да може да си купи собствено жилище — по-голямо, в по-добър квартал и с по-хубава гледка може би дори към река Елба.

Въпреки всичко мислите ѝ през целия ден я отвеждаха обратно в Еренберг. Колкото и да се опитваше да ги отпъди, те идваха отново и отново.

Тя си взе хлебче с малко сирене от кухнята — беше доста огладняла. Хлябът беше стар и почти негоден за ядене. Нел си припомни ястията на Лина и се сети, че може да си поръча храна за къщи от италианския ресторант наблизо — там приготвяха прекрасни ravioli. Не, не ѝ се ядеше италианска храна днес.

Тя си наля чаша червено вино, беше купила бутилката от магазина наблизо. В сравнение с бургундското вино, което пи в Еренберг, това имаше вкус на евтин оцет, а само до преди ден беше любимото ѝ. А може би бургундското вино ѝ се беше усладило толкова много, защото го беше пила в компанията на Себастиан Росбах...

Себастиан...

Сецайки се за него, по лицето ѝ се разля усмивка. Да, младият адвокат определено ѝ беше харесал. Не само на външен вид — той беше забавен, умен и внимателен. Тя не можеше да си спомни да се беше запознавала с такъв мъж. Освен всичко друго той беше и много добър събеседник — винаги я изслушваше внимателно и знаеше точно какво и кога да каже. Мъже като Себастиан не се срещаха всеки ден, а Нел не обичаше да се задоволява с „второ качество“. Може би затова тя все още нямаше мъж до себе си — все пак скоро беше навършила 29 години. Много от съученичките и състудентките ѝ вече имаха деца, а някои дори по две. Не, тя предпочиташе да е сама, но да не прави компромис с човека до себе си. Мъжът на мечтите ѝ все някога щеше да се появи...

Нел занесе съдовете и бутилката с вино в кухнята и изля съдържанието ѝ в мивката. В следващия момент се ядоса сама на себе си — това вино можеше да се използва поне за готвене! Що за разхищение?

Тя отвори малката си пътна чанта и хвърли дрехите си за пране в пералнята в банята.

По телевизията нямаше нищо интересно, днешният вестник също беше твърде безинтересен, а книгата, която си купи по препоръка на Ана, не ѝ се четеше точно сега.

Нел нервно започна да обикаля из малкото жилище. Не беше трудно да стигне от единия до другия му край — то беше малко и тясно като за сама жена. А колко просторен беше замъкът Еренберг... сигурно Тилман Бош и госпожа Розин не знаят колко точно стаи има в него. Не, не, тя щеше да продаде замъка и точка по въпроса!

Защо обаче само при мисълта за това усещаше стомаха си все едно беше пълен с пеперуди? И защо погледът ѝ постоянно я отвеждаше към семейната снимка на родителите ѝ, закачена на стената?

Майка ѝ очевидно беше скъсала всички връзки с Еренберг и по никакъв начин дори не беше загатнала на Нел за произхода ѝ. Тя не беше оставила дори снимка на баба ѝ или на Еренберг. Нел обичаше майка си, но усещаше — нейните корени бяха в Бавария и сигурно част от сърцето ѝ беше останало там завинаги.

Майка ѝ обаче никога не ѝ беше споменавала за Еренберг, а още по-малко я беше водила там. Нел се надяваше Себастиан час по-скоро да намери купувач за имота, за да се свърши с това раздвоение и несигурност. Тя си наложи да не мисли повече за този замък. Домът ѝ беше тук — в Хамбург, не в Бавария, не където и да било другаде.

Преди да си легне, Нел си приготви нещата за спорт, за да може на следващата сутрин веднага след като стане да отиде да потича. Тя се надяваше, че джогингът на чист въздух щеше да избистри мислите ѝ. Нел въздъхна и изгаси осветлението.

След всичко случило се в последните дни се опасяваше, че щеше да прекара безсънна нощ. За свое голямо учудване обаче тя бързо заспа дълбоко и се събуди чак на другата сутрин, когато слънцето вече беше изгряло.

Нел бързо стана, облече екипа си и след няколко минути вече бягаше в парка. Очакванията ѝ, че ще се почувства по-добре, обаче не се оправдаха — мислите ѝ я отвеждаха отново в Еренберг и колкото и да се опитваше, не можеше да мисли за нищо друго. По пътя за вкъщи Нел си купи черно хлебче със сусам, което обаче остана недокоснато. Не ѝ беше до ядене.

Денят отново се оказа дълъг и изпълнен с размишления.

В понеделник сутрин Нел стана рано, както обикновено, и тръгна за работа. Ежедневието ѝ отново влизаше в нормалния си ритъм.

Още не беше включила компютъра си, когато на вратата се появи Ана Шолц.

— Всичко наред ли е? — любезно попита тя.

Нел обаче знаеше, че колежката ѝ искаше да разбере защо не беше дошла на работа в петък и какво ѝ се беше случило.

— Да, всичко е наред — отвърна Нел и започна да удря по клавишите на все още нестартирания се компютър, опитвайки се да демонстрира, че е много заета и няма време за празни приказки.

Ана я погледна за няколко секунди, но разбра, че няма да може да изкопчи никаква информация, и си тръгна, затваряйки вратата след себе си доста шумно.

Нел и Ана обядваха заедно в столовата, но наследницата на знатния баварски род отново не ѝ каза нищичко.

— Какво ще кажеш довечера да отидем в „Амалфи“? — предложи Ана, внимателно наблюдавайки реакцията на Нел.

— Нека е някой друг път — извинително се усмихна Нел.

— Добре, разбирам, всичко разбирам. Не ти се говори. В случай че промениш решението си обаче да знаеш, че можеш да ми се довериш. Ще те изслушам с удоволствие.

— Няма какво да доверявам — отвърна Нел.

Ана обаче познаваше приятелката си доста добре и разбираше, че нещо ѝ тежеше. Тя постоянно беше замислена и някак отнесена, дори в работата си беше необичайно разконцентрирана — нещо твърде нехарактерно за нея. Ана дори веднъж стана свидетел на това как Аксел Петерсен се ядоса на неправилно изготвен от Нел доклад и ѝ го върна за корекции, хвърляйки го на бюрото ѝ.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — загрижено я попита Ана.

Нел се беше опитала да живее живота си по начина, по който го беше правила, преди да отиде в Еренберг, но много скоро осъзна, че това не беше толкова лесно. Не можеше да се концентрира в почти нищо от това, което правеше. Това не можеше да продължава повече така. Аксел Петерсен постоянно ѝ правеше забележки и дори ѝ вдигаше скандали за пропуски в работата.

— Печелиш — каза Нел, поемайки дълбоко въздух. — Наистина трябва да поговоря с някого за това, което ми се случи. Довечера в

„Амалфи“?

— Съгласна.

След като беше решила да се довери на Ана за случилото се, макар да знаеше, че тя нямаше как да ѝ помогне, Нел просто нямаше търпение работният ден да свърши.

Веднага след работа отиде в кокетното ресторантче и си поръча бяло вино, от което обаче почти не отпиваше. Нел нетърпеливо гледаше към входа, очаквайки Ана.

— Та кажи сега какво се е случило, та си толкова разсеяна и отнесена — направо започна Ана, сядайки на масата. — Ако продължаваш така, можеш да загубиш работата си, момиче. Знаеш, че Аксел не се шегува. Е, разказвай — мъж ли се появи в живота ти?

— За бога, не — засмя се Нел. — Няма никакъв мъж. Наследих замък. Можеш ли да си представиш?

Ана я изглежда невярващо.

— Какво?

— Каквото чу — отвърна Нел и ѝ разказа всичко за случилото се в Бавария. След това двете приятелки замълчаха, а Ана поклати невярващо глава.

— Замък... — каза объркано тя. — Замък като от приказка или филм, а ти се чудиш какво да правиш?

Нел повдигна рамене.

— Ами не знам. Какво да направя? Не ме гледай така, момиченце, да не мислиш, че ми е лесно? Това е подарък от съдбата, но аз не знам дали съм готова за него...

— Подарък от съдбата... — повтори Ана, все още не можеща да откъсне смаяния си поглед от Нел.

— Ана, моля те! — каза Нел, но приятелката ѝ вече се беше опомнила от първоначалното смайване.

— Добре де, не искаш ли вече да започнеш свой бизнес като сватбен агент? — попита я тя. — Нали доскоро това беше мечтата ти, Нел?

— Каква ти мечта, беше просто щура идея — почти викайки отвърна Нел, забелязвайки, че почти всички в ресторанта ги гледаха. Ана също беше забелязала погледите им.

— Извинете ни, дами и господа — извика тя — но не всеки ден човек наследява замък!

След това двете с Нел се преместиха в едно отдалечено сепаре, където спокойно можеха да продължат разговора си, далеч от нежелани очи и уши.

— Извинявай, че избухнах така — каза Ана, — но много мразя да ме зяпат. Та, казваш, баба ти била графиня, която е завещала замъка и всичко останало само на теб, така ли?

Нел кимна.

— Нел, помисли какъв подарък от съдбата наистина е това за теб! Ти мечтаеше да организираш сватби, момиче! Каква по-добра възможност — в параклиса ще се женят, а в балните зали ще празнуват!

— ... да, а в спалните могат да пренощуват — и младоженците, и гостите — допълни я Нел.

Ана беше права! Нел вече си представяше как влюбените млади двойки си казваха „Да“ пред олтара на параклиса, а след това празнуваха до зори в балните зали на Еренберг. Замъкът отново щеше да възвърне старата си слава. Как не се беше сетила за това сама? Та тя трябваше да се сети за този вариант в първия момент, когато прекрачи прага на замъка.

— Боже господи — каза Нел, гледайки втренчено в едно от цветята до тях. — Аз казах на адвоката да намери купувач за замъка...

— Веднага му се обади и му кажи да отмени всичко. Веднага!

— Да, но...

— Няма „но“! Нали затова има мобилни телефони? Какво като е малко късно? Самата ти каза, че той те съветва да не продаваш замъка!

Ана беше напълно права. Още от мига, в който видя Нел да отива към изхода за самолета за Хамбург, Себастиан започна да обмисля как можеше да убеди младата наследница на знатния род да не продава замъка си. Ето защо обаждането ѝ тази вечер го изненада приятно.

— В такъв случай ви моля да дойдете незабавно в Мюнхен, за да оформим всички необходими документи — каза ѝ той. — В случай че не промените отново мнението си — усмихна се Себастиан.

— Няма да се случи, уверявам ви — каза Нел. — Ще се учудите, когато ви разкажа какви планове имам за замъка.

Ана закара Нел на летището. Не искаше и да чуе за такси. Ако можеше, щеше сама да я настани на седалката в самолета, за да се увери, че няма да промени решението си отново.

Себастиан я чакаше в залата за пристигащи на мюнхенското летище. От предишната им среща беше изминала точно една седмица. Той я поздравя с добре дошла и ѝ подаде ръка. Ръцете им се докоснаха, а погледите им се срещнаха. За момент и двамата не казаха нищо, а само гледаха в очите на другия. Нел първа отклони поглед, а Себастиан каза:

— Слава богу, че дойдохте.

Той изглеждаше наистина облекчен от това, че я виждаше отново в Мюнхен.

Нел се усмихна.

— Съмнявали ли сте се, че ще се видим отново? — попита тя.

— След като в прав текст ми заявихте, че искате да продадете замъка, честно казано — да, имах съмнения. Добре дошли отново в Бавария — с усмивка ѝ каза той.

Тя се усмихна и усети, че се изчерви, а сърцето ѝ заби учестено.

— Благодаря — отвърна тя и погледите им отново се срещнаха. Близостта на Себастиан спираше дъха ѝ. В този момент тя го усети по-близък от когото и да било досега в живота си.

Себастиан взе чантата ѝ и двамата излязоха от терминала. Мюнхенският ден отново беше слънчев и топъл.

— Искате ли набързо да ми разкажете какви планове имате за Еренберг? — попита Себастиан, докато вървяха към колата му.

— По-добре да поговорим за това по-късно в кантората ви.

— Ако умра от любопитство по пътя до там, вината ще е изцяло ваша.

Тя го погледна и двамата се засмяха.

Нел седна в удобната кожена седалка до шофьора и много скоро колата се понесе безшумно по магистралата. Нел се чувстваше прекрасно. С кацането ѝ в Мюнхен и последните ѝ съмнения относно бъдещето на Еренберг изчезнаха. Тя беше напълно сигурна в решението си.

Хана Оберлох, секретарката на Себастиан, я поздрави сърдечно с добре дошла в Мюнхен.

— Радвам се да ви видя отново, госпожице Флеминг — каза с усмивка тя. — Баба ви със сигурност щеше да е много щастлива от решението ви да запазите Еренберг.

Нел и Себастиан седнаха в удобните кресла в кантората му, а Хана донесе студено шампанско и две чаши.

— За вас и Еренберг — каза Себастиан, вдигайки тост. — И за успеха на бъдещите ви начинания в замъка.

Нел също взе чашата си и се чу кристален звън.

— Наздраве! — каза тя и отпи малко от шампанското си. Вече нямаше търпение да му сподели плановете си за замъка. — Какво ще кажете, Себастиан, ако ви споделя, че искам да се занимавам с организиране на сватби?

Себастиан, който беше протегнал ръка да остави чашата си на масата, за секунда замръзна точно по средата. В стаята стана тихо, толкова тихо, че Нел се притесни, да не би да се чува учестеното биене на сърцето ѝ.

— Да се занимавате с какво?

— Искам да организирам сватби. Еренберг е изключително подходящ за тази цел. Кой не си е мечтал да се ожени в истински замък? Помещенията са достатъчно просторни и има всички условия за това, трябва да признаете, Себастиан... — тя направи кратка пауза, за да си поеме дъх, и продължи: — Освен това да планирам и организирам сватбени тържества винаги е било моя мечта, която досега не успях да реализирам по чисто финансови причини. Сега обаче наследството промени всичко.

Себастиан отново замълча и само наблюдаваше въодушевената Нел, усмихвайки се.

— Защо... не казвате нищо? — объркано попита Нел. — Толкова абсурдна ли намирате идеята ми?

Себастиан поклати глава.

— Не, не, няма такова нещо, Нел. Даже я смятам за направо гениална! Все едно слушам баба ви. Тя също беше много дейна жена и имаше чудесни идеи. Ако ви гледа отнякъде сега, тя е много радостна, уверявам ви!

Нел въздъхна облекчено и пресуши остатъка от шампанското в чашата си на един дъх.

— Камък ми падна от сърцето — каза тя с усмивка. — Страхувах се, че ще сметнете идеята ми за абсурдна.

— Не, напротив. Освен това Еренберг е ваша собственост, след като подпишете, че приемате наследството, разбира се. Вие можете да направите с имота всичко, което сметнете за уместно. Значи се отказвате от кариерата си в химическия концерн в Хамбург, така ли?

Нел реши, че в гласа му имаше ирония, и го погледна ядосано.

— Подигравате ли ми се?

— За бога, не! Напротив, въодушевен съм и се радвам за вас. Аз знам, че... — той млъкна и като че ли по лицето му премина сянка.

— Да? — въпросително го погледна Нел. — Какво искахте да кажете?

— Нищо... нищо важно — каза Себастиан и напълни чашите с шампанско отново. След като ги изпиха, той стана и каза със сериозен делови тон: — А сега е време да сложите подпис под съгласието си, че приемате наследството. След това няма да има сила на света, която да ви попречи да осъществите плановете си.

С трепереца от вълнение ръка Нел сложи подписа и написа собственоръчно името си на документа, удостоверяващ, че е съгласна да приеме наследството на баба си. Сега тя официално беше господарка на замъка Еренберг.

Себастиан я поздрави, а в следващия момент на вратата се почука и в стаята влезе Хана Оберлох.

— Имате ли вече повод за поздравления, госпожице Флеминг?

Пламъкът в очите на Нел беше по-красноречив от всички думи.

Хана Оберлох се усмихна и я прегърна.

След по-малко от час Себастиан паркира колата си пред входа на замъка. Нел се огледа. Това сега беше нейният дом. Тук тя искаше да прекара живота си — вече знаеше!

— Благодаря ти, бабо — въздъхна тя и очите ѝ се наляха със сълзи.

Веднага след като Себастиан угаси двигателя, вратата на замъка се отвори и от нея излезе Хелене Розин, която Хана Оберлох вече беше уведомила по телефона за решението на Нел. Тя слезе по стълбите почти тичайки и прегърна майчински Нел.

— Госпожа графинята вече може да почива в покой — каза тя с усмивка, но в същото време очите ѝ се насълзиха. — Каква радост, нали Тилман! Боже, каква радост!

Тилман Бош беше последвал Хелене до колата. Той както винаги изглеждаше делови и сериозен, но пламъкът в очите му казваше всичко. Той също се радваше повече от всякога.

— Добре дошли в Еренберг, графиньо — каза той, взе ръката ѝ и галантно я целуна.

Във фойето на замъка се бяха събрали всички служители и любопитно гледаха новата си господарка. По знак на Тилман всички извикаха „Ура“, когато тя влезе в замъка си, придружавана от своя адвокат Себастиан фон Росбах.

Нел малко се притесни от всички тези хора, които се бяха строили, за да я посрещнат като нейни служители. Тя погледна към Себастиан, сякаш за да се увери, че беше до нея, събра кураж и изнесе кратка реч, с която поздрави всички. Тя им благодари за верността и ги увери, че е сигурна, че и в бъдеще ще работят все така усърдно за бъдещето на Еренберг.

— Аз лично ще направя всичко по силите си, за да запазя величието на дома на починалата ми баба — каза им тя. — За това обаче ще имам нужда от помощта на всички вас. Без вашата подкрепа няма да мога да се справя.

След това Тилман донесе шампанско и всички вдигнаха тост за успеха и щастието на Нел Флеминг — новата господарка на замъка Еренберг.

Себастиан през цялото време наблюдаваше Нел и с радост забеляза, че тя беше истински щастлива от първите си минути като господарка на замъка.

— Мислите ли, че ще ме приемат? — попита го Нел, когато малко по-късно го изпрати до колата му. Беше решила да остане в Еренберг за ден-два, преди да се върне в Хамбург за последно.

— Не се съмнявайте в това — отвърна Себастиан. — Вие сте внучка на графиня Еренберг — за тях това е напълно достатъчно.

Тя замислено погледна колата му, която излезе от двора на замъка и съвсем скоро изчезна от хоризонта. Нел въздъхна и усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Беше Хелене Розин.

— Всичко ще е наред, не се притеснявайте за нищо — увери я тя.

— Ако вие ми помогнете, убедена съм, че ще е така, госпожо Розин — отвърна Нел.

— Разчитайте на безрезервната ми подкрепа, графиньо.

Събитията през следващите дни се развиха много динамично. На Нел ѝ се струваше, че участва във филм, чиято лентата се върти много по-бързо от нормалното. Тя напусна работа, освободи апартамента си в Хамбург и организира превоза на вещите си в новия си дом.

— Искане ми се да можех да видя физиономията на Петерсен, когато си хвърлила оставката си на бюрото му — с усмивка каза Ана, която Нел беше поканила на вечеря в апартамента си.

— Не му беше лесно да я приеме — отвърна Нел. — Но незаменими хора няма. Само след няколко дни аз ще съм история за тази фирма. Но да прием за бъдещето...

— ... за което благородно ти завиждам — каза Ана, след което и двете отпиха от чашите си с червено вино. — Ще ми липсваш — каза Ана след настъпилата за кратко тишина.

— И ти на мен — отвърна Нел и я прегърна. — Но пък Мюнхен не е на края на света. Ще ми идваш на гости. Еренберг много ще ти хареса, уверявам те.

Когато се разделяха, в очите и на двете имаше сълзи. Нел оставяше Хамбург зад гърба си и започваше новия си живот в замъка, в който поколения от рода ѝ бяха прекарвали живота си.

Едно от първите неща, които Нел направи, когато се нанесе в замъка Еренберг, беше да обзаведе стаите, в които беше живяла майка ѝ, по свой вкус. Повечето от мебелите, които беше донесла от жилището си в Хамбург, по никакъв начин не пасваха на интериора на замъка и бързо отидоха в мазето.

От помещенията, които баба ѝ беше обитавала, Нел харесваше най-много жълтия салон заради старинните му мебели и особената атмосфера, която те му придаваха, както и трапезарията за закуска, която всяка сутрин беше огрявана от лъчите на баварското слънце. Библиотеката на замъка с богатата си колекция книги се превърна в едно от любимите места на Нел. Обзаведената с тежка дъбова мебел стая, която графинята беше използвала за кабинет, някак плашеше Нел. Тръпки я побиваха само като влезеше в нея. От прозореца ѝ обаче се откриваше чудесна гледка към парка и земите на Еренберг чак до селцето с високата кула на църквата и китните къщи. Себастиан я посъветва да обзаведе кабинета по свой вкус и тя го послуша. Нел поръча да преобоядисат стаята и си купи ново бюро — много по-модерно и функционално от това на баба ѝ, която никога не беше ползвала компютър. В обновения кабинет тя се чувстваше в свои води и виждаше как от него ръководи бизнеса си.

Хенрик Класен щеше да се грижи за имотите на Еренберг и занапред. Управителят, който е бил доверен човек на баба ѝ през по-голямата част от живота ѝ, още отначало даде на Нел да разбере, че ако иска да ползва услугите му, трябва да му даде свобода да взема сам решенията, които засягаха поддръжката на имота и другите въпроси, с които той се занимаваше. Той повече от всичко мразеше някой да му се бърка в работата, пък бил той и собственикът на замъка и имотите. Нел го увери, че не поставя под въпрос компетентността и уменията му и пожела само да бъде информирана за случващото се в имота ѝ. Хенрик Класен се съгласи с охота на подобен тип взаимоотношения с новата господарка на замъка.

— На господин Класен можете да разчитате винаги и за всичко — беше я уверил Себастиан при едно от посещенията си в замъка. — Той е изключително честен, работлив и лоялен човек. Цяло щастие е, че работи за вас. Баба ви беше осъзнала колко ценен служител е и му беше гласувала пълно и безрезервно доверие. Съветвам ви и вие да го направите.

През първите дни Себастиан се стараеше да посещава Нел почти всяка вечер след работа.

Винаги, когато чуеше колата му и го видеше да паркира под един от старите кестени в парка, сърцето на Нел се изпълваше с радост. Тя обичаше да прекарва времето си с него и часовете в компанията му ѝ се струваха като минути — толкова бързо и неусетно минаваха... поне за нея.

Те често се разхождаха из парка и говореха за случилото им се през деня, след което обикновено вечеряха заедно. Днес двамата отидоха до гроба на графинята, която на този ден щеше да навърши седемдесет и пет години.

— Понякога всичко това ми се струва като някакъв прекрасен сън — каза Нел, докато заедно със Себастиан сядоха на подредената на терасата маса. — Истинско щастие е, че не продадохте Еренберг, все пак аз изрично ви бях упълномощила да му намерите купувач.

Погледът на Нел мина през прясно окосената ливада, през лехите със свежи цветя и стигна до поляната, на която конете кротко пасяха под сянката на вековните дъбове.

Себастиан се усмихна.

— Да ви кажа честно, аз така и не се зах сериозно с търсенето на купувач. Още в първия момент, в който ви зърнах на летището, бях убеден, че мястото ви е тук в Еренберг и никъде другаде.

Погледите им се срещнаха и Нел отвърна на усмивката му.

— Преместих се в Еренберг съвсем скоро, а вече не мога да си представя, че съм живяла другаде. Не е ли налудничаво?

— Не, напротив, това означава, че мястото ви винаги е било тук и просто сега сте го намерили. Сигурен съм, че сега графинята ни гледа някъде отгоре и е много щастлива от това, че внучката ѝ е наследила рода ѝ.

— Жалко, че не можахме да се запознаем — въздъхна Нел. — Мисля, че можехме да намерим много общи неща помежду си.

Унесени в разговора, Нел и Себастиан не усетиха как е минало времето. В неговата компания никога не ѝ беше скучно. Нел го смяташе за добър свой приятел и благородно завиждаше на жената, която един ден щеше да се омъжи за него. Тя щеше да е истинска щастливка.

— Вие напоследък прекарвате повечето от вечерите си тук в Еренберг и ме удостоявате с приятната си компания — каза Нел. — Няма ли някой в Мюнхен, който да ви чака и да се пита защо отсъствате толкова често от дома?

Той замълча и Нел се изчерви — май не беше задала правилния въпрос.

— Извинете, Себастиан, нямах предвид това...

Той обаче махна с ръка и ѝ подари една от усмивките си, които тя толкова харесваше.

— Не се притеснявайте, няма на кого да липсвам — каза той, въртейки чашата с вино в ръцете си. — Всъщност Еренберг ми е на път за дома, който е съвсем наблизо.

— Не живеете ли в Мюнхен? — изненадано попита Нел.

— За бога, не. Няма да мога да оцелея в този голям град. Провинцията ми харесва много повече — животът е много по-спокоен и приятен. Само понякога нощувам в жилището ни в града, обикновено когато съм останал до късно в кантората и съм твърде уморен, за да шофирам.

— Жилището ви в града? Но нали казахте...

— Жилището в квартал Богенхаузен е на родителите ми. Те прекарват част от времето си през зимата там, но само няколко седмици, след което с радост, се връщат в Росбах.

— Росбах...? — Нел вече нищо не разбираше. За какво говореше той?

— Да, Росбах. Селото е на един хвърлей място оттук — отвъд хълма. Даже през зимата, когато листата на дърветата опадат, можете да го видите от прозорците на двореца.

— Росбах... това е име на замък както Еренберг, нали?

— Така е — усмихна се Себастиан.

— А вие сте граф... или принц, така ли?

— Какво лошо има в това човек да е принц? — засмя се той.

— Не... нищо лошо няма в това — отвърна Нел и усети, че беше разочарована от това, което разбра за него току-що. Той беше принц, а тя обикновено момиче от Хамбург. Те произлизаха от различни светове — също както майка ѝ и баща ѝ. Глупости... защо си мислеше подобни неща?

— Знаете ли, принцовете не са по-различни от другите хора. Те имат същите желания, намерения, мечти... Не обичам особено да ме наричат принц и да се държат с мен по по-специален начин само заради титлата ми. В работата съм просто Себастиан Росбах.

Благородническият произход на Себастиан за миг изпълни Нел с предразсъдъци спрямо него. Те обаче бързо изчезнаха — той си беше все така добър, чаровен и непринуден със или без титлата си.

— Родителите ми ме помолиха да ви поканя на обяд в събота — каза ѝ той. — Почти бях забравил за това, добре че ми напомнихте къде живея, за да се сетя.

Себастиан се усмихна и я погледна.

— Събота ли? Но това е... вдругиден... аз... нямам какво да облека — притеснено каза Нел.

— Не се притеснявайте, родителите ми ще ви приемат и одобрят и по дънки и пуловер. Просто бъдете себе си, Нел.

Нел Флеминг наистина беше посрещната топло и сърдечно от семейството на Себастиан в Росбах. Разбира се, не отиде по дънки. Беше си купила няколко хубави рокли специално за подобни случаи. В тази, която беше избрала, изглеждаше ослепително и всички го оцениха.

— Най-последно тук да дойде някой, с когото да мога да си говоря. Пробвах с лисиците и зайците, но не ми отговарят — каза принцеса Янина фон Росбах — по-малката сестра на Себастиан, и се усмихна. През седмицата тя учеше в Мюнхен, а в Росбах се връщаше само за уикенда. — Кажете ми как ви понася провинцията след живота в голям град като Хамбург?

— Еренберг е прекрасно място — отвърна Нел. — Всичко тук ми харесва — тишината, спокойствието, природата, животните... най-вече конете.

— Тук има малко повече природа, отколкото лично на мен би ми се искало — усмихна се Янина. — Но щом обичате конете, защо не идвате, за да яздим заедно?

— Ами с удоволствие, но... — Нел млъкна и хвърли изпълнен с молба за помощ поглед към Себастиан.

— Нел е от големия град — каза той. — Тя много обича коне, но за съжаление не е успяла да се научи да язди.

— Не! — почти извика Янина и я погледна учудено.

След като отидоха в трапезарията, където масата вече беше подредена, тя ѝ каза:

— Ами тогава ще трябва да ви науча, Нел. Не приемам „не“ за отговор! Предлагам утре да бъде първият ни урок по езда. Утре сутринта. Какво ще кажете?

— Ами няма как да кажа не, нали? — усмихна се притеснено Нел.

На следващата сутрин принцеса Янина се събуди много рано, стана веднага, набързо направи сутрешния си тоалет и облече дрехите си за езда. Тя яхна кобилата си и се запъти за Еренберг, където Нел вече я очакваше в конюшните.

Двете млади дами веднага намериха общ език и весело разговаряйки по най-различни женски теми започнаха да обикалят из

земите на новия дом на Нел. Съвсем скоро тя започна да стои много уверено върху гърба на коня си. Нел напредваше бързо и това я изпълваше с кураж и увереност да продължи. Янина ѝ предложи да прескочи една ниска ограда и Нел не се поколеба и за миг.

Кобилата Сибила реагира мигновено на командата на господарката си и заедно с лекота прескочиха оградата.

— Усвояваш всичко много бързо, Нел — с усмивка каза Себастиан, който наблюдаваше двете дами от терасата на двореца с чаша вино в ръка. — Не бързайте толкова, по-бавно.

— Защо, толкова е хубаво? — извика Нел, чието лице беше почервеняло от въодушевление.

— Нел има право — каза Янина. — Тя е роден талант, а ти си много скучен! — засмя се тя.

— Не искам аз да съм този, който мрънка, но конят не е машина, а Нел все още не знае как да реагира на различни ситуации.

— Нали затова съм до нея — отвърна младата принцеса и двете дами се спогледаха победоносно.

Себастиан разбра, че няма смисъл да ги убеждава повече. Все пак Нел беше възрастен човек, а не момиче, което да не може да носи отговорност за постъпките си.

След няколко дни всички щяха да разберат, че той имаше всички основания да бъде скептично настроен към уменията на току-що научилата се да язди Нел.

В събота Нел стана много рано. Тя погледна часовника си — след около час имаше среща при конюшните с Янина.

— Красавицата ни е нещо неспокойна, не смятате ли — каза Йенс, галейки кобилата по муцуната и гривата. — От снощи е така. Бъдете внимателни, може би усеща, че се задава буря.

— Не се притеснявайте, с нея сме чудесен отбор — каза Нел и взе поводите в ръка. Когато се качи на седлото обаче, тя също установи, че кобилата се държеше нехарактерно нервно.

— Сигурно ще срещна принцесата по пътя — каза Нел, поглеждайки часовника си. — До скоро, Йенс.

Конят я изгледа притеснено, докато се отдалечаваше от конюшните. Нел тръгна през парка на замъка и усети, че сутринта беше необичайно студена, а цветята и дърветата бяха покрити с роса. Нел вдиша с пълни гърди от свежия сутрешен въздух и се почувства

прекрасно както винаги в Еренберг. Тя обаче беше отпуснала юздите прекалено много и когато кобилата премина от тръс в галоп, инстинктивно ги дръпна. Животното обаче не се подчини, а продължи в галоп. Нел осъзна, че беше загубила контрол върху кобилата си. Тя се хвана колкото можеше по-здраво за юздите, наведе се и положи всички усилия да се задържи на седлото.

Съвсем скоро стигнаха до оградата, която бяха прескочили в първия ѝ ден езда. Сега обаче кобилата препускаше много по-бързо. Нел се наведе, хвана се още по-здраво за юздите и врата ѝ и се помоли да не падне. Кобилата прескочи оградата и продължи да галопира, а Нел само се държеше за нея, стараяйки се само да не падне от седлото.

— Не, не — чу тя познат, но необичайно ядосан мъжки глас. Беше Себастиан.

Когато дойде на себе си, Нел осъзна, че беше седнала на земята, а Себастиан стоеше пред нея и държеше поводите на кобилата.

— Слава богу, че успях да дойда бързо — каза той. — И трите заслужавате наказание! — ядосано се обърна той към сестра си. — Как можа да я оставиш сама?

Себастиан помогна на Нел да стане и се усмихна леко, макар все още да беше ядосан от случилото се. Тя се изправи. Само малко я болеше гърбът... всъщност не чак толкова малко...

— Как си? — попита я той. За пръв път ѝ говореше на ти.

— Благодаря, мисля, че ще оживея — тихо каза тя.

— Освен една-две синини нищо ти няма — каза Янина и я прегърна, а след това прегърна и брат си. — Сега обаче трябва да се качиш отново на коня, за да преодолееш страха.

— Сега...? — Нел погледна към Сибила, която кротко като агънце пасеше свежата трева. Тя потърси погледа на Себастиан, който ѝ кимна — явно споделяше мнението на Янина.

— Само така ще преодолеете шока — каза ѝ той. — Елате, ще ви помогна.

Себастиан ѝ помогна да стигне до коня и почти без усилие я качи на седлото. Тя се закрепил, застана неподвижно, след което се обърна и погледите им се срещнаха.

Себастиан и Янина останаха в Еренберг за закуска. Основната тема на масата беше тазсутрешният инцидент. Хелене Розин погледна Нел загрижено и каза:

— Боже господи, не ми се мисли какво е можело да стане! Слава Богу, че всичко е завършило добре.

Нел си беше взела поука. За в бъдеще тя щеше да бъде много внимателна със Сибила, да се отнася към нея с още по-голямо уважение и да не ѝ позволява подобни волности. Тя обаче не мисли дълго за инцидента, тъй като планове за професионалното ѝ бъдеще я бяха погълнали почти изцяло.

Веднага след пристигането си в Еренберг тя беше започнала да се подготвя за предстоящата си работа и беше много благодарна на всеки, който по един или друг начин можеше да ѝ окаже помощ.

Себастиан фон Росбах ѝ даде много ценни съвети и добри идеи, свързани най-вече с юридическата страна на дейността, с която се захващаше.

— Какво щях да правя без вас — каза му Нел.

Той се усмихна.

— Щяхте да си намерите друг адвокат, който да ви помогне. Ние далеч не сме изчезваща порода, повярвайте ми.

— Не, не, вие сте по-добър от всички, Себастиан — каза му тя и усети как се изчерви от погледа му.

— Така ли? — с дяволита усмивка попита той. — Е, щом казвате...

Много често Нел прекарваше цели ноци в планове за работата си, записвайки идеите, които ѝ хрумваха. Хелене Розин беше забелязала, че стаята ѝ свети по цели ноци и се тревожеше, че графинята работи прекалено много, лишавайки се от сън.

„Това дете ще се поболее“ — казваше си тя.

— Знаете ли колко е часът — попита Хелене, влизайки в стаята на Нел.

— След малко си лягам, не се притеснявайте, госпожо Розин. Но докато не запиша всичките си нови идеи, и бездруго няма да мога да заспя.

— Само ако знаете колко приличате на графинята — въздъхна Хелене. — Тя също не спираше, докато не направеше нещо, което смяташе за важно.

Въпреки загрижеността си за здравето на Нел, Хелене Розин много ѝ помагаше за бъдещата ѝ работа. Тя познаваше отлично всички помещения в замъка — трапезарии, бални зали и спални — и беше наясно какво трябваше да се поправи, ремонтира или поднови, за да могат да бъдат използвани за сватбените тържества. Нел беше на мнение, че и параклисът трябва да бъде ремонтиран и обновен.

Още веднъж си спомни първия момент, в който видя прекрасната зала с огледалата, която се намиреше до балните зали. Тя неволно затвори очи и си представи булка и младоженец, които танцуваха в нея под звуците на валса. В следващия момент лицата на танцуващите ѝ се сториха твърде познати... булката беше самата тя, а младоженецът — млад, висок и силен, облечен в черен костюм, беше... Себастиан.

Нел отвори очи и усети, че сърцето ѝ биеше учестено. Какви бяха тези фантазии?

За да се отърси от тези си мисли, тя слезе на долния етаж в залата с рицарските доспехи — смяташе тук да се организират повечето от сватбите.

Пролетта си беше отишла и на нейно място беше дошло горещо лято, което Нел почти не беше забелязала. Тя вече беше готова да започне да рекламира бъдещия си бизнес във всекидневниците и в интернет. Вече дори бяха идвали две млади двойки в Еренберг. Те разгледаха замъка и се посъветваха с Нел за това как най-добре можеше да бъде организиран най-щастливият ден в живота им.

Нел обаче усещаше, че все още липсва искрата, която да запали големия огън и да превърне Еренберг в желано място за сватби.

— Защо не организираш в замъка малък сватбен панаир — предложи ѝ един ден Янина, докато двете с Нел обикаляха из залите на Еренберг. — Мисля, че това ще има голям успех — хората ще научат за замъка и чудесните възможности, които предлага. Съвсем скоро бях на един подобен панаир в Мюнхен, само че мястото, на което беше организиран, по никакъв начин не може да се сравнява с Еренберг. Замъкът е прекрасен, Нел, но за да разберат това, хората трябва да го видят.

Точно тази идея беше необходима на Нел. Тя прегърна Янина, радостно я хвана през кръста и я завъртя все едно танцуваха валс.

— Гениална идея — извика Нел радостно. — Булчински рокли, аксесоари, прически, цветя, менюта, торти... и всичко това под един

покрив. Черешката на тортата ще бъдем ние — организаторите, които ще се погрижат на сватбения ден всичко да е като в приказка. Заинтересованите могат да посетят залите на замъка, спалните, в които младоженците ще прекарват първата си брачна нощ, параклиса... Сватбен панаир е точно това, от което имаме нужда! Обаче откъде ще намерим нужните контакти?

Принцеса Янина се замисли за момент и после се усмихна широко.

— Остави това на мен. Мисля, че имам нещо предвид — каза тя.

Няколко дни по-късно една кафява кола мина по моста над пълния с вода ров и паркира пред стълбите на централния вход на замъка.

Нел чу двигателя и погледна през прозореца на залата с рицарските доспехи, в която вече бяха наредени столовете, очакващи гостите на първата сватба в Еренберг.

Първа от колата излезе принцеса Янина и с жест показа високите сиви стени на замъка, сякаш опитвайки се да го обгърне в прегръдка. След нея от колата, която беше доста стара и определено беше виждала по-добри дни, слезе млад мъж, облечен с дънки и тениска. Косата му беше руса и дълга, оформена на конска опашка, а лицето му беше покрито с не особено гъста и също толкова светлоруса брада.

Докато двамата се качваха по стълбите към главния вход, Янина продължи да му обяснява нещо, жестикулирайки — очевидно беше много въодушевена. Когато двамата влязоха в замъка, Нел вече беше в приемната, за да ги посрещне.

— Здравей, Нел — радостно извика Янина и прегърна приятелката си, целувайки я по двете бузи. — Довела съм ти някого. Това е Рафаел Тил. С него се познаваме от сто години, но не се бяхме срещали дълго време, а преди две седмици се видяхме случайно в Мюнхен. Та накратко — Рафаел е всепризнат специалист в областта на маркетинга и рекламата и може да ти даде безценни съвети за това как да рекламираш и позиционираш на пазара бизнеса си така, че много скоро да реализираш големи печалби от него. Той е един от най-добрите в областта си и е спечелил безброй награди. Гарантирам ти — с негова помощ ще успееш!

Янина не можеше да спре да хвали своя приятел и не забеляза, че на него му стана неудобно от толкова много хвалби — все едно се

опитваше да го продаде на битпазар.

— Янина, спокойно, спри за малко, моля те — с усмивка ѝ каза Нел и подаде ръка за поздрав на приятеля ѝ. — Радвам се да се запознаем, господин Тил. Добре дошли в Еренберг. Аз съм Нел Флеминг — каза тя и погледна сините му очи зад големите кръгли рамки на очилата.

Той се усмихна.

— Моля наричайте ме Рафаел.

И двамата усетиха, че си допаднаха от първия момент, в който се видяха.

— А вие мен — Нел.

Двамата започнаха да си говорят за бъдещия бизнес на Нел и първоначалното притеснение на Рафаел бързо изчезна. Нел много бързо намери общ език с него и само след час имаше чувството, че го познава от години. Заедно с Янина те обиколиха всички зали в двореца, за да може гостът да придобие по-добра представа за местата, на които щяха да се извършват сватбените тържества.

Янина с радост наблюдаваше как Нел и Рафаел се надпреварваха да дават идеи за бъдещата работа — коя от коя по-добри и оригинални. Янина имаше чувството, че унесени в разговорите си те бяха забравили за присъствието ѝ. Младата принцеса на няколко пъти се опита да им напомни за себе си, но не постигна особен успех.

Янина разбра, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да ги наблюдава. Двамата изглеждаха много въодушевени от проекта и като че ли нищо не беше в състояние да ги прекъсне в този момент. Между тях се изгради чувство на доверие — нещо, което Янина до преди малко не предполагаше, че може да се случи за толкова кратко време.

Нито един от тримата не разбра колко бързо е минало времето. Те обиколиха целия замък, а Рафаел надлежно си водеше бележки и направи стотици снимки. След това отидоха при конюшните и в параклиса, който още миришеше на прясна боя — скоро го бяха боядисали отвън.

Нел понякога се сецаше, че Янина оставаше изолирана, отиваше при нея и я питаше за мнението ѝ. Янина се усмихваше и поклащаше глава.

— Направете всичко така, както смятате за правилно — каза тя. — Според мен двамата сте перфектният отбор.

— Извинявай, че не ти обръщам внимание, но в момента главата ми е пълна с идеи и планове. Само за това мисля.

— Това е чудесно — усмихна се Янина. — Нали затова ти доведох Рафаел, за да ти помогне да ги избистриш и реализираш. И в най-смелите си мечти обаче не съм си представяла, че ще си паснете толкова добре.

Когато тримата се върнаха във вътрешния двор на замъка, вечерното слънце огряваше стотиците му прозорци, а часовникът на параклиса удари осем пъти.

— Ще се радвам, ако ми правите компания за вечеря — каза Нел. — Не обичам да вечерям сама.

Рафаел се поколеба за миг, но после прие с усмивка. Янина също нямаше как да откаже.

— По дяволите диетата ми — засмя се Янина. — На ястията, приготвени от Лина, няма как да устоя.

Те вече се бяха изкачили по стълбите към главния вход, когато в двора влезе кола и паркира пред стълбите.

— Себастиан знае точно в кой момент да дойде — усмихна се Янина и погледна към Нел, чиито очи блестяха радостно.

Принц Себастиан фон Росбах паркира и слезе от колата си, поглеждайки към групичката пред централния вход. Явно вече го очакваха.

Нел и Рафаел обсъждаха поредната идея и изглеждаха твърде заети с работата си. Нел погледна към Себастиан и го поздрави някак вяло. Това го учуди, беше свикнал на по-топло посрещане.

— Янина и Рафаел ще вечерят с мен тази вечер — каза Нел. — Нали и вие ще се присъедините, Себастиан?

Нел го познаваше от няколко часа и вече го наричаше Рафаел — забеляза Себастиан. Този тип нещо не му харесваше и впечатлението му се затвърди по време на вечерята. Себастиан определено не беше в добро настроение. Още преди да дойде десертът, той реши, че не може да издържа повече в една стая с този Рафаел и под претекст, че му предстои важен разговор с клиент стана и се приготви да си тръгва.

— Остани още малко. Трябва да чуеш чудесните идеи на Нел и Рафаел — каза Янина.

— Не мога, трябва да тръгна — отвърна Себастиан, опитвайки се да скрие лошото си настроение.

Нел и Рафаел бяха улисани в поредния си разговор и тя дори не стана, за да го изпрати до вратата. Това беше твърде необичайно за нея. Не се беше случвало никога преди, откакто се познаваха.

През следващите дни Себастиан почти не се появяваше в Еренберг, но Нел не забеляза отсъствието му — тя беше твърде заета с плановете за бъдещата си работа. За сметка на това Рафаел паркираше старата си кафява кола пред централния вход на замъка всеки ден и с помощта на Тилман носеше в кабинета на Нел купища брошури, каталози, списания и снимки, след което двамата се отдаваха на усилена работа.

От каталозите те избираха рокли, костюми, прически, цветя и всякакви аксесоари — от покани до пръстени. Янина пък помагаше на приятелката си да установи контакти с магазини и доставчици, с помощта, на които да организират бъдещия сватбен панаир в Еренберг.

— Сватбеният панаир ще е събитието на лятото — каза принцеса Янина, докато в един топъл летен следобед седеше на терасата на замъка Еренберг с Нел и изненадващо пристигналия от Мюнхен Себастиан. Тримата разговаряха оживено за предстоящия панаир, наслаждавайки се на пригответия от Лина сладкиш от ягоди. — Навсякъде говорят за него — продължи Янина. — Мисля, че няма да можеш да се отървеш от кандидати да се врекат във вярност в замъка, Нел.

— За това трябва да благодаря на теб, Янина — отвърна с усмивка стопанката на замъка, макар да не беше толкова уверена в успеха си. Ако трябваше да е честна, тя много се съмняваше във всичко, което правеха, и понякога ѝ се струваше, че нищо няма да стане така, както искаше и очакваше.

— Глупости, нищо не съм направила — усмихна се младата принцеса. — Вие с Рафаел свършихте всичко. Да ти призная, нямах представа, че е чак толкова добър. Та той направо е гениален! А освен всичко друго се е влюбил до уши в теб — изкиска се Янина.

— Какво? — извика Нел. — Да не мислиш, че...

При тези думи на сестра си Себастиан остави вилицата си настрана и погледна към Нел.

— Не ми казвай, че не си забелязала! — Янина наистина не можеше да повярва. — И за слепец е ясно, че никак не си му безразлична, Нел. Не виждаш ли, че той използва всеки повод, за да дойде тук? Ами промяната във външния му вид? Откакто го помня, е с дълга коса и брада, а сега е сресан и гладко избръснат, винаги с дизайнерска риза... не, не мога да повярвам, че не си забелязала.

Нел се усмихна, а Себастиан изгаряше от нетърпение да чуе отговора ѝ.

Тя поклати глава.

— Ако си права за това, което казваш, аз най-искрено съжалявам за Рафаел. Той е симпатичен младеж и много добър човек. Но любов — не, и дума не може да става — поне не от моя страна. В момента мисля единствено и само за панаира и работата ми като сватбен агент.

Себастиан се усмихна, погледите им с Нел се срещнаха и усмивката му накара сърцето ѝ да затупти учестено.

Последните приготовления за сватбения панаир в Еренберг бяха почти приключили. След ремонта и обновяването старият замък изглеждаше по-добре от всякога.

— Ти си невероятна — каза Янина на Нел при едно от посещенията си в замъка. — Как успяваш да се справиш с всичко толкова добре? Имам чувството, че успяваш да си навсякъде!

Нел въздъхна.

— Искан ми се наистина да можем да се разделя поне на четири, за да наблюдавам работата — каза тя, след което отметна падналата на челото ѝ коса и изчезна в една от залите, където трябваше да се разопаковат току-що пристигналите мебели.

През последните дни преди панаира всичко вървеше гладко, с изключение на времето — от няколко дни валеше като из ведро. Нел се надяваше това да не е лошо предзнаменование.

В нощта преди събитието Нел събра приятелите си в замъка. Тя имаше нужда от моралната им подкрепа, а и ѝ беше ясно, че така или иначе нямаше да може да мигне от вълнение през тази нощ.

Рафаел, Янина и Себастиан се опитаха да я разсеят и успокоят, че утре всичко ще бъде наред. Те обаче си тръгнаха и около полунощ тя се качи в стаята си, оставайки съвсем сама в големия замък.

Дъждът тропаше по перваза на прозореца, а силният вятър виеше в комина. Кой щеше да посети панаира в това лошо време? Дори тези, които дойдеха, щяха да стоят на закрито в замъка и нямаше да могат да разгледат околностите му.

Нел въздъхна. Какво щеше да стане утре?

На следващата сутрин времето беше прекрасно — нямаше и помен от дъждовете през предишните дни. Слънцето грееше още от сутринта, земята беше почти изсъхнала, а по небето нямаше нито едно облаче.

Нел не хапна нищо на закуска — беше прекалено притеснена и напрегната. Тя постоянно гледаше през прозореца, сякаш за да се увери, че времето няма да ѝ изиграе лоша шега и отново да завали.

Точно в девет сутринта панаирът трябваше да бъде тържествено открит от кмета на общината. За музикалното оформление щяха да се погрижат оркестърът на пожарната команда и смесен църковен хор.

— Графиньо, трябва да видите това — гласът на Хелене Розин прекъсна мислите на Нел. — Алеята е пълна с коли и Габи казва, че стигат чак до селото!

Нел постоянно казваше на служителите в замъка да не я наричат „графиня“, а просто госпожица Флеминг. Тя стана, отиде до прозореца и при вида на колоната от коли дъхът ѝ спря.

— Но това е... — изгуби ума и дума от възмущение.

— ... фантастично, нали? — Янина влезе в стаята и прегърна приятелката си. — Отвън е пълно, едва успях да мина! Казвам ти, Нел, това ще е грандиозен успех!

— От твоята уста в Божиите уши — отвърна Нел и погледна към часовника си. — Боже, кога е станало толкова късно? Трябва да отида и да се преоблека веднага — каза тя и бързо излезе.

Точно в девет Нел стоеше до кмета пред централния вход на замъка Еренберг. Бяха дошли всички видни местни личности, които бяха заели места на стъпалата на замъка. Кметът поздрави с добре дошли многобройните гости на събитието и официално откри панаира. След речта му оркестърът и хорът изпълниха няколко произведения, които бяха бурно аплодирани от гостите. Когато свършиха, Нел покани всички в замъка, където ги очакваха шампанско и ордьоври. С чаша в ръка посетителите разглеждаха балните зали, в които брачните двойки щяха да се врекат във вечна вярност и да прекарат по незабравим начин най-щастливия ден в живота си. Всички бяха много впечатлени от условията, които замъкът предлагаше, и Нел трябваше да отговори на хиляди въпроси. По обяд дойдоха още посетители и Еренберг буквално се пръскаше по шевовете.

На специално изграден за целта подиум в зимната градина се проведе ревю на булчински рокли. Докато моделите представяха фееричните тоалети от дантела, коприна и шифон, Нел се огледа за приятелите си. Янина беше до нея, също и Рафаел, който изглеждаше много добре в елегантния си летен костюм. Нямаше го само Себастиан.

— Сигурно е отишъл на летището — отговори Янина на въпроса на Нел къде беше брат й. — Едва тази сутрин разбра, че трябва да бъде там и сигурно затова още не е пристигнал.

— Но ще дойде, нали? — нетърпеливо попита Нел.

— О, разбира се, всеки момент ще е тук — отвърна Янина.

Нел нямаше много време да мисли за отсъствието на Себастиан, тъй като след модното шоу безброй бъдещи булки и техните майки я обсипаха с въпроси.

Проспектите, брошурите и визитките, изготвени от Рафаел, бяха изключително полезни. Той беше отпечатал стотици, но в края на деня почти бяха свършили — интересът на гостите към булчинските рокли, букети, прически, аксесоари, менюта и всичко, свързано със сватбените тържества, беше огромен.

Нел отново се огледа за Себастиан, но не можа да го открие — явно все още не беше дошъл. Вниманието й беше отклонено от репортерка от списание за сватби, която искаше да вземе интервю от нея, а след това от гости, които желаеха да разгледат и парка на замъка заедно с конюшните и параклиса. Елин фотограф й предложи да си сътрудничат в заснемането на бъдещите сватбени церемонии. В замяна на разрешението й да снима той предлагаше да препоръчва замъка й като място за организиране на сватби сред познатите и колегите си.

Когато Нел най-после видя Себастиан, обедното слънце вече отдавна беше огряло гостите на панаира. Той я поздрави само с ръкостискане без обичайната прегръдка или целувка. Тя си помисли, че си въобразява... защо...?

— Изглежда сте пожънали голям успех — каза той, поглеждайки към стотиците гости.

— Да, мина отлично. Даже вече имам заявки за сватби. Не предполагам, че клиентите ще дойдат толкова бързо.

Вместо Себастиан в диалога се включи привлекателна чернокоса жена, която стоеше до него. Нел не я беше забелязала досега.

— Открили сте прекрасна пазарна ниша, драга моя. Гостите очевидно са много въодушевени от това, което предлагате, нали Басти? Басти? Коя беше тази жена?

— Запознайте се — Нел Флеминг — това е Лидия Размус.

— Радвам се да се запознаем, Нел. Нали мога да ви наричам Нел? След всички хубави неща, които съм чувала за вас, ви чувствам като близка моя приятелка, а се запознахме едва преди миг.

— Да, разбира се — отвърна Нел, която имаше чувството, че гърлото ѝ е пресъхнало и след малко ще се задави.

— Искам да ви съобщя радостна новина, драга Нел, Басти и аз ще сме сред първите ви клиенти — каза тя и погледна влюбено принца до себе си. — Последната половин година аз прекарах в Ню Йорк на стаж в една от най-големите банки. Сега обаче се върнах и с Басти ще се оженим колкото се може по-скоро, нали любими мой? — каза тя и прегърна Себастиан. На лявата ѝ ръка блестяха скъпа гривна със смарагди и пръстен с диамант.

Сърцето на Нел спря да бие за момент, след което отново започна да тупти така, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ. Изречението на Себастиан само потвърди казаното от тази жена. Тя погледна към лявата му ръка, но не видя пръстен, който да подсказваше, че е сгоден.

— Аз... — започна Нел и си пое дълбоко дъх, след което продължи — много ще се радвам да помогна на вас и Себастиан в планирането на най-щастливия ден в живота ви. Само ми кажете, когато сте готови, за да започнем.

Нел се извини и отиде да види как са другите гости. Вървейки по прясно окосената трева в двора на замъка, тя ясно осъзна защо новината за годежа на Себастиан ѝ беше подействала като леден душ — беше се влюбила в този мъж, колкото и наивно да беше от нейна страна. Той обаче се оказа обвързан — ами да, нямаше да чака нея? Какво всъщност си беше въобразила тя?

Ами той? С цялото си внимание и помощ — не беше ли направил всичко това, за да ѝ подсказже нещо? „Очевидно не, драга моя — каза си Нел, — очевидно не.“

След разговора с Лидия и Себастиан денят на Нел от прекрасен се превърна в твърде неприятен. Мъжът, когото обичаше, принадлежеше на друга.

Някой докосна ръката ѝ. Себастиан? Тя се обърна и видя Янина, която я гледаше със съжаление.

— Не знаеше ли? — попита я тя.

— Не... не знаех, но много се радвам за Себастиан. Лидия е чудесна партия за него — красива, образована, с произход... нали? Дватама със сигурност ще са много щастливи заедно.

Тъжните ѝ очи обаче казваха друго. Янина веднага разбра, но реши, че сега не е моментът да подхваща темата и замълча. Вместо това взе две чаши шампанско от подноса на един млад сервитьор и подаде едната на Нел.

— Как може още да не сме вдигнали тост за грандиозния ти успех днес? — усмихна се тя.

Чу се звън на кристал и Янина прегърна приятелката си.

— Пожелавам ти да организираш хиляди сватби на това прекрасно място! Сигурна съм, че днешният успех е само началото — каза ѝ тя.

Нел се усмихна или поне положи усилия да го направи и усети, че не се получи добре. Денят беше наистина успешен, но тя беше тъжна, по-тъжна от всякога. Дойде един фотограф, който поиска да я снима, и ѝ каза, че панаирът ще е на първа страница на утрешния брой на голям мюнхенски всекидневник. Беше ѝ все едно.

Когато малко по-късно Нел потърси Себастиан и Лидия, не можа да ги открие никъде. Явно си бяха намерили по-добро занимание...

И вторият ден на панаира пожъна огромен успех не само за Нел, но и за фирмите, чиито каталози и проспекти се разграбиха като топъл хляб.

Себастиан и Лидия не дойдоха през този втори ден и Нел дори донякъде се зарадва. Нямаше да ѝ се налага отново да гледа любимия си мъж с друга.

Нел остана заедно с Рафаел и Янина дълго след като и последният посетител си тръгна от замъка. Успехът беше безспорен и комплиментите на Рафаел бяха като балсам за наранената душа на Нел. Той беше много добър и отзивчив човек. Колко по-лесно и просто щеше да е, ако се беше влюбила в него, а не в принца...

Отзивите за сватбения панаир в Еренберг бяха повече от чудесни. Телефонът на Нел не спираше да звъни и тя не можеше да вдигне глава от работа. Свободното ѝ време просто изчезна, а и тя явно нямаше нищо против това. Нел вече не правеше задължителните само до преди няколко дни разходки из парка с Янина.

Приятелката ѝ разбираше, че това повече не може да продължава, и се опита да я вразуми:

— Ако продължаваш така, или ще се разболееш, или ще умреш от претоварване! — каза ѝ Янина. — Защо правиш всичко сама? Използвай секретарката на управителя на замъка или си наеми собствена. Баба ти си имаше помощничка до края на живота си.

— Не, няма нужда, мога да се справя с всичко сама — каза Нел, която дори беше радостна от факта, че не ѝ оставаше никакво свободно време. Така нямаше кога да размишлява над личния си живот. Съзнанието ѝ беше заето единствено с работата.

Нел обаче скоро осъзна, че така наистина не можеше да продължава и помоли управителя на замъка да използва помощта на неговата секретарка поне за половината от деня. На следващия ден Мари Шустер вече беше в приемната на кабинета на Нел, приемайки телефонните ѝ разговори и „филтрирайки“ важните. Благодарение на кадърната и схватлива млада жена Нел успя да сложи ред в работата си и вече имаше време да язди с Янина, както правеше почти всеки ден преди панаира.

Около три седмици след сватбения панаир Нел чу оживен разговор в приемната на кабинета си.

— Съжалявам, но ако нямате предварително уговорена среща, госпожица Флеминг няма да може да ви приеме.

— Нямах представа, че трябва да си насроча среща — отвърна познат женски глас. Беше Лидия Размус. — Моля ви, направете изключение само този път.

Нел стана от бюрото и отвори вратата на кабинета. Лидия беше облечена в скъпа и елегантна копринена рокля в турско-синьо, а гъстата ѝ черна коса беше вързана на кок, който подчертаваше добре оформените ѝ скули. Себастиан имаше добър вкус за жени, трябваше да му се признае.

— Няма проблем, госпожо Шустер, госпожица Размус може да влезе.

Мари погледна към Нел.

— Но нали казахте... както желаете, госпожице Флеминг.

— Нел, мила, много ви благодаря — с красива усмивка каза Лидия и прегърна Нел за поздрав, все едно бяха най-добри приятелки. — Нямах никаква представа, че нещата тук са се развили толкова бързо.

— Няма проблем. Моля, седнете, госпожице Размус — каза Нел, посочвайки две кресла в ъгъла до прозореца, откъдето се откриваше чудесна гледка към лехите с рози в градината.

— Моля, наричайте ме Лидия — каза гостенката, след което погледна през прозореца. — Каква прекрасна гледка! Според мен розите придават уникален чар на градината, не смятате ли?

— Да, разбира се — опита се да се усмихне Нел и благодари на Мари, която донесе кафе. Тя погледна към Лидия, която сияеше — явно любовта ѝ със Себастиан я правеше много щастлива.

— Вие сте прекарвали последните месеци в Ню Йорк, така ли? — Нел се опита да смени темата, но добре знаеше, че Лидия беше дошла, за да използва услугите ѝ като сватбен агент, нямаше как да избегне това.

Нел се опита да погледне позитивно на нещата. Все пак фирмата ѝ беше все още нова на пазара и за нея нямаше да има по-добра реклама от това да организира сватбата на принц Фон Росбах и красивата Лидия Размус. Булевардните вестници със сигурност щяха да отделят цели страници на това събитие, а това щеше да е напълно безплатна и много ефективна реклама на Еренберг като място за организиране на скъпо струващи сватби.

— Ню Йорк, да... направо не знам с кой акъл се реших да отида на стаж там. Шест месеца са много дълго време, особено когато си разделен с мъжа, с когото току-що си се сгодила, и когото безумно много обичаш — каза Лидия, усмихна се чаровно и кръстоса дългите си стройни крака. — Това обаче вече е минало и с Басти искаме да се оженим още това лято. Тогава той официално вече ще е само мой. — Очите ѝ искряха. — Беше любов от пръв поглед — продължи Лидия. Всяка нейна дума се забиваше като пирон в сърцето на Нел. — От първия момент знаех, че Басти е мъжът за мен, а много скоро и той го разбра. Звучи като сюжет на любовен роман, нали? Всичко между нас е

толкова хубаво — ние се обичаме и искаме да станем законни съпруг и съпруга. Не е ли чудесно?

Нел отпи от кафето си и прехапа език толкова силно, че я заболя. Физическата болка обаче беше нищо в сравнение с това, което в този момент изпитваше.

— И двамата искаме всичко на сватбата ни да е идеално — продължи Лидия.

Тя подкрепяше всяка своя дума с добре отработен жест и Нел трябваше да признае, че наистина беше красива и чаровна дама. Със сигурност щеше да бъде прекрасна булка — булката на принц Себастиан фон Росбах.

Лидия затвори очи и се усмихна — явно си представяше деня, в който принцът щеше да я отведе пред олтара.

— Винаги съм мечтала за това — каза тя, — да бъда булка в приказна бяла рокля и принцът на бял кон да ме вземе и да съм вечно негова. Ето че сега мечтата ми ще се осъществи. Аз съм щастлива жена, Нел, много щастлива жена.

Лидия отвори очи и погледна към нея. Нел се почувства така, все едно тя погледна не в очите, а право в сърцето ѝ.

— Със сигурност ще сте много красиви пред олтара — каза Нел. — Себастиан изглежда много добре, а вие сте красива жена — прекрасна двойка сте.

Нел не можеше да повярва, че е казала това.

— Изглежда добре? Нел, Себастиан е като излязъл от модно списание. Той е женският идеал за мъж. Всичките ми приятелки ми завиждат за него, колкото и да се опитват да го прикрият. Жените буквално се хвърлят на врата му и биха дали всичко, за да го имат. Но той е мой. Само мой, Нел — каза Лидия, след което затвори очи и се усмихна. В следващия миг тя стана от креслото и погледна към Нел. — Та кажете ми, моля ви, как си представяте нашия най-щастлив ден?

— Ами бих предложила първо да разгледаме залите и да изберете коя би била най-подходяща за вас. Или може би искате да се ожените в Росбах?

— Не, не, Росбах е ужасно място. Всичко там е толкова старо и демодирано, не смятате ли?

Не, Нел не смяташе така. Домът на семейство Фон Росбах беше чудесен средновековен замък. Когато го посети за първи път, тя се

почувства като малко момиченце, пренесено в приказка, разказана от някой уличен поет преди столетия.

— Еренберг е съвсем различен — продължи Лидия. — Замъкът е толкова просторен и светъл. Благородно ви завиждам за него, Нел, и се радвам, че ще можем да се оженим на това прекрасно място. След сватбата с Басти няма да живеем в този ужасен замък Росбах, ще се преместим в жилище в Мюнхен. То е прекрасно — голямо и просторно, на практика в центъра. Даже вече съм наела архитект, който се е заел с вътрешното оформление и обзавеждане.

Нел погледна към Лидия. Тази жена добре знаеше какво иска и как да го постигне. Но дали Себастиан искаше същото?

Малко по-късно Лидия и Нел разгледаха някои от залите. Една от тях, която беше с големи френски прозорци, особено много допадна на бъдещата булка. След това двете излязоха от замъка, за да разгледат конюшните и сградите в близост. Там Лидия видя няколко карети, от които внезапно се вдъхнови, и реши, че на сватбата си иска да бъде в бяла карета, теглена от бели коне.

— Белите коне са най-красиви и величествени, не намирате ли, Нел? — попита тя, все още носена на крилете на въодушевлението си.

Те влязоха в конюшната и Нел ѝ показа конете, които все още не бяха излезли на паша. Лидия се страхуваше от тях и стоеше колкото може по-далеч. Мислеше, че ще я ухапят или ритнат, макар да бяха в боксовете си.

След това отидоха в параклиса, който наскоро беше обновен. Слънчевите лъчи се процеждаха през големите прозорци със стъклописи.

— Фантастично! Точно така винаги съм си представяла църквата, в която ще се венчая — въодушевено каза Лидия и вече започна да планира украсата, която да подхожда на роклята и булчинския ѝ букет.

За какво всъщност ѝ беше сватбен агент? Лидия знаеше прекрасно какво иска. Нел много бързо разбра това, но любезността не ѝ позволи да го изкаже на глас.

След кратка разходка в градината те се върнаха в кабинета на Нел, където започнаха да разглеждат каталози с булчински рокли и аксесоари.

— Това е чудесно... това тук също... о, боже, това е великолепно! Знаете ли, Нел, страхувам се, че няма да мога да направя избора си сред това многообразие от толкова прекрасни рокли.

— Може би по-лесно ще се спрете на някоя, когато я пробвате и видите как ви стои — предложи Нел.

— Права сте. Кога ще отидем в Мюнхен, за да ги пробвам? Какво ще кажете за утре?

— Съжалявам, но през следващите няколко дни графикът ми е запълнен, нямам и минутка свободна — отвърна Нел. — Какво ще кажете за вторник? Тогава ще мога да прекарам целия ден с вас и да изберем нещо хубаво.

— Мислите, че само един ден ще е достатъчен, за да избира роклята за най-важния ден в живота си ли? Ако изобщо успея да намеря подходяща...

За момент Лидия изглеждаше раздразнена и ядосана, но после веднага върна дежурната си усмивка.

— А какво ще кажете за менюто — продължи тя. — Трябва да е нещо специално, нещо уникално. Мислех за... — Лидия изброи най-скъпите и екзотични ястия, а Нел си водеше подробни записки.

Разговорите и обсъждането на сватбата продължиха чак до вечерта. Лидия извади няколко листа от дизайнерската си дамска чанта — списък с гостите. Всички, които щяха да бъдат поканени, бяха или благородници, или много богати и влиятелни бизнесмени и политици.

Докато Нел разглеждаше списъка, Лидия погледна скъпия си ръчен часовник и почти извика:

— О, боже, кога е станало толкова късно? Нел, моля да не ми се сърдите, но трябва да тръгвам, Басти вече ме чака.

Да се сърди ли? Когато чу това, Нел въздъхна с облекчение и придружи бъдещата булка до колата ѝ — скъп червен мерцедес кабрио, паркиран пред централния вход. Нел понечи да ѝ подаде ръка, но Лидия я прегърна все едно бяха първи приятелки.

— Ще се видим във вторник, нали? Нямам търпение да пробвам роклите. Дано успея да си избира някоя.

Нел положи усилие да се усмихне.

— Поздравете Себастиан от мен — каза тя.

Лидия се качи в колата, запали мотора и бързо изчезна зад дърветата.

За момент Нел остана неподвижна, след което отиде в конюшните. Конете ѝ действаха успокояващо, а точно в момента това беше единственото, от което имаше нужда — да се успокои след този ужасно дълъг ден. След като прекара известно време там, Нел излезе в парка, наслаждавайки се на тишината и уединението под сянката на вековните дървета. Тя събу обувките си и тръгна боса по прясно окосената трева. В далечината видя кулата на църквата на селото, гордо извисяваща се над всичко и всички. Нямахте да ѝ е никак лесно да организира тази сватба, но тя си наложи да гледа на Себастиан и Лидия като на клиенти, които щяха да бъдат чудесна реклама за бизнеса ѝ и да не намесва личните чувства в работата си. Трябваше да го направи.

Загубила представа за времето, когато се прибра в замъка, тя осъзна, че беше станало много късно.

Телефонът иззвъня, но Нел го игнорира — беше твърде заета с изготвянето на менюто за сватба, която щеше да се отпразнува в Еренберг след две седмици. Това бяха едни от първите ѝ клиенти и Нел трябваше да се погрижи да останат повече от доволни.

— Госпожица Размус би искала да разговаря с вас по телефона, госпожице Флеминг — чу тя гласа на Мари Шустер. — Знам, че не трябва да ви притеснявам, но госпожица Размус...

— Добре, Мари, прехвърли я.

Нел въздъхна, вдигна слушалката и в следващия момент чу гласа на Лидия от другата страна на линията. Тя беше започнала да ѝ се обажда всеки ден, искайки все нови и различни неща, променяйки вече планираните и споделяйки ѝ „гениалните“ си идеи.

На следващата сутрин Нел се постара да се облече и гримира много добре, преди да замине с Лидия за Мюнхен. Тя не искаше да изглежда като грозно патенце до нея, но въпреки всичко мъжките погледи отново бяха привлечени като магнит от бъдещата принцеса. Лидия изглеждаше зашеметяващо.

— Най-после дойде този ден — каза Лидия, след като пристигнаха в града, и прегърна Нел все едно бяха най-добри приятелки от години.

Без да се колебае, Лидия веднага влезе в бутика с най-скъпите рокли и започна да ги разглежда, без въобще да се интересува от цените им. Докато оглеждаше и мереше роклите, Лидия постоянно говореше с Нел. По-скоро водеше монолог, а младата наследница на Еренберг само ѝ отговаряше с „да“ или „не“. Лидия ѝ се оплака, че Себастиан работи прекалено много напоследък, почти всеки ден остава в кантората до късно и почти забравил рождения ден на майка ѝ. Освен това тя се похвали, че с приятелки миналия уикенд са ходили на шопинг в Милано, а след това със Себастиан са ходили на романтична кратка почивка в планинската вила на свой приятел.

— Той обаче постоянно мисли за работа. Ще се разболее така — загрижено каза Лидия. — Много се притеснявам за него, твърде много работи. Когато се оженим, лично ще се погрижа да започне да мисли повече за себе си и за нас двамата и по-малко за работата си. А когато се появи и първото ни дете... — само представата за детето, което Лидия щеше да роди на Себастиан, прониза сърцето на Нел като стрела. — Той със сигурност ще бъде чудесен и много грижовен баща

— продължи Лидия. — Племенниците ми и децата на нашите приятели обожават Басти. А, да, сетих се, че и за племенниците ми ще трябва да изберем тоалети за сватбата, също както и за шаферките.

Нел беше уведомила още преди няколко дни собствениците на бутика за рокли, към които се насочиха, че ще трябва да организират модно шоу на булчински рокли специално за Лидия.

Когато влязоха, бяха посрещнати лично от собственичката с шампанско и коктейлни хапки. Лидия обаче отказа дори да ги опита с мотива, че до сватбата трябва да свали пет килограма.

Нел и Лидия влязоха във вътрешно помещение, където започна ревюто, подготвено специално за тях.

Моделите показваха различни рокли и се обръщаха, навеждаха или завъртаха, когато Лидия им кажеше. Тя старателно си водеше бележки и правеше снимки с телефона си, но Нел усещаше, че бъдещата принцеса Фон Росбах не беше въодушевена от видяното.

Двете си тръгнаха от бутика с обещание да се обадят, когато Лидия вземе решение. Веднага щом излязоха Лидия изрази разочарованието си:

— Нел, не искам да те обидя или да изглеждам прекалено претенциозна, но тези рокли просто бяха прекалено обикновени. Аз да не съм някоя работничка в завод, която се жени за приятеля си шофьор на такси?

В следващия бутик Лидия най-после се спря на два модела, които реши дори да пробва. Оглеждайки се в огледалото, тя направи кисела физиономия и каза:

— Не са лоши, но не са и нищо особено.

— А защо да не ви ушийт мечтаната сватбена рокля по поръчка?
— предложи Нел. Двете току-що бяха седнали в едно улично кафе след дългата обиколка по сватбените бутици. — Така ще сте сигурна, че всичко е по вкуса ви.

Лидия се замисли и за момент замълча, гледайки съсредоточено в една точка точно зад главата на Нел. След това кимна.

— Ами мисля, че наистина сте права. Разполагате с нужните контакти, нали?

Разбира се, че разполагаше — все пак това ѝ беше работата. Нел реши да се спре на млада дизайнерка, която все още не беше широко известна, но според нея моделите ѝ бяха много сполучливи.

— Идеално. Направо можем да отидем при нея — радостно каза Лидия.

— Страхувам се, че не е толкова просто — отвърна Нел. — Ще се постарая да ви насроча час максимално скоро.

Лидия определено не беше доволна от този отговор. Тя беше свикнала да получава всичко, което пожелаеше, в мига, когато решише, че го иска. Твърде малко хора се осмеляваха да не се съобразяват с капризите ѝ. Тя погледна Нел разочаровано, но все пак кимна.

Когато Нел се върна в Еренберг беше капнала от умора. Не можеше да си спомни някога да се беше чувствала по-изтощена. Младата наследница на замъка едва стигна до трапезарията, където Тилман вече беше сервираше вечерята. Тя обаче почти не хапна, а само мълчаливо отпиваше от виното.

— Нещо не е наред с храната ли? — загрижено попита икономът, който не беше свикнал да вижда госпожица Флеминг толкова замислена и мълчалива.

— Не, не... просто хапнах в града, малко преди да се върна.

Тилман я погледна загрижено, но не каза нищо повече. С това се зае Хелене Розин.

— Не прекалявайте с тази ваша диета, графиньо. И без това сте станали кожа и кости — каза тя.

— Не, госпожо Розин, не съм на диета. Просто цял ден работих и сега съм много уморена. Това е. Нищо ми няма.

— Значи може би трябва да работите по-малко, графиньо.

Нел се усмихна.

— Започвам нов бизнес от нулата, госпожо Розин. Няма как да не работя много, всяко начало е трудно. Пък и мисля, че мога да сваля няколко килограма. Малко диета не би ми навредила.

— Напротив, мила моя, толкова си отслабнала, че вече приличаш на бостанско плашило — чу се познат женски глас от вратата. — Булките ги разбирам — слабеят от вълнение. Ти обаче недей да им подражаваш.

— Янина — радостно възкликна Нел и прегърна приятелката си.

— Сериозна съм в това, което ти казах, Нел — продължи принцесата. — Работата си е работа, но трябва да помислиш и за себе си. Наеми още някого и му прехвърли част от задълженията си, ще се

поболееш, ако продължаваш така. Освен всичко друго Себастиан не харесва много слаби жени.

— Какво значение има за мен вкусът на Себастиан? — по-остро, отколкото ѝ се искаше, попита Нел. — Да си гледа Лидия. Аз какво общо имам?

Янина сложи ръката си върху нейната.

— Знам, че те боли. Но има и други майки, които са родили красиви и умни синове. Ето например Рафаел — според мен той никак не е за пренебрегване. Аз лично бих му обърнала сериозно внимание...

— Ами обърни му, кой те спира!

Очите на Нел се насълзиха, но тя за нищо на света не искаше да избухне в сълзи. Не и сега, не и пред Янина.

Нел не спа добре тази нощ. Постоянно се будеше и сънуваше все един и същи сън — Лидия триумфално водеше Себастиан към олтара и двамата се целуваха. Когато Нел го погледнеше обаче, той никак не ѝ приличаше на щастлив младоженец...

В следващите дни Нел почти не се виждаше със Себастиан.

— Басти направо се съсипва от работа напоследък — с въздишка каза Лидия. — А точно през седмицата преди сватбата ни ще трябва да лети за Мадрид. Страхувам се, че ще се оженим набързо и той пак ще се отдаде само на работата си.

В този горещ летен ден двете дами седяха на терасата на замъка, разглеждайки каталози на туроператори за сватбеното пътешествие на младата двойка.

— Рио — това е супер! — извика Лидия. След няколко минути реши, че петзвезден хотел във Венеция ще е по-подходящ — пътят няма да е толкова уморителен. Тя менеше мнението и предпочитанията си през няколко минути. — Венеция — чудесно място за меден месец. Направо си го представям, Нел — аз и Басти в гондолата на лунна светлина в Канапе Гранде, след това интимна вечеря в най-скъпия ресторант, площада Сан Марко, Кулата на Дожите... прекрасно място, което да посетиш с мъжа, когото обичаш. Точно това смятам да направя и аз.

Докато Лидия прелистваше каталога, Нел затвори очи. Тя си представи влюбените Лидия и Себастиан в гондола, под звуците на италианска музика, а след това в скъпия хотел... само при мисълта за това сякаш нож преминаваше право през сърцето ѝ.

— Надявам се ще се погрижиш хотелът, в който ще ни настанят да е първокласен — прекъсна мислите ѝ Лидия, която от дълго време ѝ говореше на „ти“ — като на първа приятелка. — Не искам компромис, колкото и да струва. Знаеш, че парите нямат значение.

Нел положи неимоверни усилия, за да се усмихне, но почти не успя.

— Ще прегледам отзивите във форумите в интернет и ще ви резервирам стая в най-добрия хотел.

— Ти си истинско съкровище — усмихна се Лидия и най-неочаквано я прегърна. — С чиста съвест оставям приготвленията в твои ръце, знам, че ще се справиш отлично. С твоя помощ сватбата ни ще стане събитието на годината, искам вестниците да не спират да пишат за нея в продължение на месеци.

Нел въздъхна. Тя се замисли за това, че ако се беше запознала с Лидия при други обстоятелства, нещата между тях можеха да са съвсем различни. Все пак бъдещата жена на принц Себастиан нямаше

лоши намерения и посвоему беше добър човек. Тя обаче беше жената, за която мъжът, когото Нел обичаше, съвсем скоро щеше да се ожени. А дали Себастиан я обичаше?

Двете млади жени бяха прекъснати от Тилман Бош, който дойде на терасата, почтително поздравявайки ги с лек поклон.

— Извинявам се за безпокойството, госпожице Флеминг, но господин Тил е дошъл.

— Рафаел? — учуди се Нел. — Поканете го да влезе, моля ви.

— Рафаел Тил значи — с лукава усмивка я погледна Лидия. — Хубав младеж. Трябва да призная, че имаш вкус, Нел, драга моя.

— С него сме само бизнес партньори, той се занимава с маркетинга. Между нас няма нищо.

— Няма, но може да има — отвърна Лидия. Тя стана и целуна Нел по бузата за довиждане. — Не искам да те притеснявам, мила моя. Кой знае, скоро може да организираш собствената си сватба — с усмивка каза тя и се приготви да си тръгва.

— Не бих имал нищо против да участвам в организирането ѝ — чу се гласът на Рафаел, който току-що беше дошъл на терасата.

Нел трябваше да признае, че Лидия имаше право — той изглеждаше много добре в дънките и бялата си риза. Освен всичко беше влюбен в Нел от дълго време, това не беше тайна за никого. Защо обаче тя не можеше да го обича? Защо не можеше искрата да припламне? Тя го харесваше, той беше хубав мъж. Защо не можеше да се влюби в него?

Сърцето ѝ обаче принадлежеше на друг и тя го знаеше. Колкото повече се опитваше да го накара да се подчини на здравия разум, толкова повече то отказваше да я слуша.

— Нел, изглеждаш великолепно — каза Рафаел.

Лидия с интерес видя как той я прегърна и целуна по двете бузи. В следващия момент той я забеляза и я поздрави с усмивка.

— Тъкмо си тръгвах — каза Лидия и му хвърли многозначителен поглед. — Пожелавам ви приятна вечер, драги мои. Ако питате мен, оставете работата. Тази вечер просто забравете за нея. Има толкова много други неща, с които човек може да запълни времето си и да си достави удоволствие.

Лидия ги погледна за последно, след което излезе и тръгна към паркинга пред централния вход, където я чакаше кабриото ѝ.

Тя не можа да види как Нел бързо се отдръпна от Рафаел и застана на почтително разстояние от него.

— Трябва да се освежа. Веднага се връщам — каза тя, опитвайки се да прозвучи делово, и влезе вътре. Тя усети дори и с гръб погледа на Рафаел, който не можеше да откъсне очи от нея.

Хладният душ не ѝ подежда никак освежаващо. Докато беше в банята, тя още веднъж се замисли за това как трябваше да продължи занапред с Рафаел. Той очевидно хранеше надежди, а тя не можеше и не искаше да ги сбъдне. В работата обаче той беше безукорен професионалист, много полезен за стартиращия ѝ бизнес. Нел искаше с него да бъдат просто приятели, които да могат да си говорят за всичко без чувства или каквито и да било ангажименти. Очевидно обаче от негова страна това не беше така.

Когато Нел слезе отново, тя беше облечена с лятна рокля, която щедро разкриваше голяма част от краката ѝ. Тя нямаше как да не забележи блесналия поглед на Рафаел, когато стана свидетел на тази гледка.

— Прекрасна си, Нел — каза той, стана и бързо я целуна по бузата. Нел отново се постара да застане на достатъчно голямо разстояние от него.

В малката трапезария Тилман беше сложил масата за двама. Прозорецът беше отворен и приятният летен бриз поклащаше белите завеси.

Рафаел галантно помогна на Нел да седне и наля от виното, което Тилман вече беше отворил.

— Изглеждаш малко уморена — каза той, сядайки срещу нея.

— Тежък ден — въздъхна Нел.

Рафаел я погледна загрижено.

— Работиш твърде много. Да, знам, знам — каза той, виждайки, че тя се кани да го прекъсне. — Не можеш да си позволиш да се отпуснеш. Чувал съм го стотици пъти. Ако обаче се разболееш от претоварване и недоспиване, дали ще можеш да ръководиш успешно бизнеса си?

Нел си помисли, че Рафаел ѝ каза същото, каквото и Янина. Да не се бяха наговорили? Да, добре, прави бяха — и какво? Какво се предполагаше, че трябва да направи тя сега, когато десетки млади двойки искаха да прекарат най-щастливия ден в живота си в замъка, а

тя да се погрижи за сватбата им и всичко около нея. Не, не можеше да остави нищо на случайността, а още по-малко в ръцете на някой друг. Прекалено много неща можеха да се объркат.

— Благодаря ти за загрижеността — с усмивка отговори Нел, — но аз съм много добре и няма за какво да се притесняваш. Чувствам се чудесно и се радвам, че всичко тръгна добре. Е, какви са новите ти предложения?

Рафаел въздъхна колкото може по-силно, за да го чуе тя, и извади няколко листа хартия от чантата си. За Нел това си беше работна вечеря, колкото и на него да му се искаше да е другояче. Добре, щом тя искаше така — чудесно. Водата дълбае камъка с постоянство. Той беше решен за нищо на света да не се предава, докато тя не откликне на чувствата му. Всички хубави неща са трудни за постигане.

Нел намери новите му предложения за рекламни кампании за фантастични. Улисани в разговора, те не забелязаха колко късно беше станало. В професионално отношение се разбираха повече от чудесно, но защо не можеше да прехвъркне искрата, която да запали любовта ѝ към него? „Търпение — каза си Рафаел. — И това ще стане, всичко по реда си.“

Той погледна часовника си и реши, че е време да си ходи.

— Вечерта беше чудесна, благодаря ти — каза Нел и му подаде ръка за сбогуване.

Рафаел спонтанно я дръпна към себе си, прегърна я силно и я целуна, без да обръща внимание на недоволството ѝ.

Тялото ѝ му се отдаде, но сърцето — то беше другаде.

— Мисля, че този симпатичен мъж... е влюбен до уши в Нел — каза Лидия. Тя пътуваше със Себастиан към дома на нейна приятелка, която имаше рожден ден. Годеникът ѝ беше забравил и за тази уговорка, както и за много други в последно време. — Двамата си подхождат много, не смяташ ли? — обърна се към него тя с усмивка на идеално оформените си устни.

— Нел и Рафаел Тил? — през зъби каза Себастиан. — Ти мислиш, че те...

— Точно това мисля. Те биха били чудесна двойка, а и са свързани с работата си, което е още по-добре — каза Лидия и се разположи още по-удобно в кожената седалка на лимузината. Прозорците на колата бяха отворени и вятърът си играеше с гъстата ѝ черна коса.

— Но... какво те кара да мислиш така? — той се опита да прозвучи незаинтересовано, сякаш просто поддържаше разговора. Всъщност обаче беше всичко друго, но не и незаинтересован от темата, даже напротив.

— Ами само трябва да ги погледнеш, докато са заедно, за да разбереш. Но ти все си на работа, все си зает. Не е чудно, че не си забелязал.

Себастиан се почувства така, сякаш някой беше забил нож в сърцето му. Нел и Рафаел Тил... и той да не забележи... Себастиан трябваше да признае, че през последните седмици почти не беше ходил в Еренберг. Нормално беше да не знае какво се случва там. Напоследък обаче наистина имаше твърде много служебни ангажименти, а и се чувстваше виновен спрямо Нел за това, че не ѝ беше споделил за Лидия по-рано. Реално нямаше причина да се чувства гузен за каквото и да било — все пак с Нел бяха приятели и нищо повече. Въпреки всичко обаче той имаше угризения на съвестта и избягваше да ходи в Еренберг по тази причина. Дали с Нел трябваше да бъдат само приятели... дали Лидия беше жената за него... дали... Сега пък и този Рафаел Тил. Още когато го видя, Себастиан не го хареса. Как можеше Нел да има нещо общо с него... жени, иди ги разбери.

— А Нел? — продължи той.

— Все още се колебае — отвърна Лидия, — но не вярвам да е за дълго. Рафаел е хубав мъж все пак, трябва да признаем.

— Не знам, не си падам по мъже — саркастично отвърна Себастиан.

— Ха, ха, много смешно, няма що — отговори Лидия, след което се наведе към него и го целуна по бузата. Той обаче си остана все така замислен.

Вечерта започна твърде неприятно за Себастиан. Отсега знаеше, че партито нямаше да му бъде никак забавно. Той не можеше да спре да мисли за този Рафаел и за това, че именно сестра му Янина го беше запознала с Нел.

През останалата част от пътя Себастиан беше замислен и мълчалив. Отговаряше едносрично на Лидия, която пък за сметка на това не спираше да говори за всичко и всеки на партито тази вечер.

Еlegantната вила на приятелката на Лидия беше разположена сред чудесно оформена и поддържана градина, огрявана от последните лъчи на залязващото слънце. На входа се бяха струпали няколко коли, които изчакваха реда си да паркират, и Себастиан много бързо се изнерви. Той започна да удря гневно по волана.

— Не си в настроение ли? — изгледа го изпитателно Лидия.

Той поклати глава.

— Не, настроението ми си е добро. Просто тази вечер можех да правя много по-полезни и смислени неща, отколкото да чакам тези некадърници да се учат да паркират.

Лидия повдигна вежди — „некадърници“ — не беше го чувала да говори така никога.

— Не съм те карала да идваш насила! — ядосано му каза тя.

Себастиан пое дълбоко въздух и затвори очи.

— Извинявай, днес просто не ми е ден.

Той си наложи да се държи учтиво и галантно — както подобава на принц, и след като слязоха от колата, сърдечно поздрави рожденичката, която беше излязла специално, за да ги посрещне.

Лидия обаче усещаше, че нещо с годеника ѝ не беше наред. Той си беше взел чаша вино и седеше сам на едно канапе, взирайки се в една точка. Тя реши, че просто днес наистина не му е ден — все пак не можеше да очаква от него да се забавлява до зори на всяко празненство, на което ходеха. Малко след като влязоха, приятелките на Лидия буквално я обградиха, за да я разпитат за скорошната ѝ сватба. Те ѝ задаваха безброй въпроси, на които тя отговаряше с удоволствие,

и това ѝ помогна да не мисли за лошото настроение на Себастиан. Разказа на всички за невероятния си сватбен агент — Нел, която се грижеше за всичко около сватбата по най-добрия начин — „истинско съкровище“. Лидия сподели на приятелките си, че беше възложила на Нел да резервира хотел и самолетни билети за медения им месец и че поканите за сватбата бяха почти готови — всеки момент трябваше да излязат от печатницата. Една от приятелките ѝ вдигна тост за бъдещото младо семейство и всички пиха от скъпото шампанско.

Оркестърът започна да свири рок и на Лидия ѝ се прииска да потанцува със Себастиан. Тя се огледа, но не го откри в стаята.

Отиде на бара и видя, че той беше седнал там, все така стискайки чашата с вино и все така гледайки в една точка.

— Здравей, любов моя — каза му тя, прегърна го и го целуна. — Свирят нашата песен. Ела да танцуваме.

За момент той я погледна така, сякаш изобщо не беше чул какво му каза, след което поклати глава.

— По-късно, Лидия, добре съм си тук, говорим си с момчетата — сухо каза той и ѝ обърна гръб.

Момчетата? С кого си говореше? Цяла вечер и дума не беше обелил и тя много добре забелязваше това. Гневът започна да се надига у нея като гореща лава във вулкан, който съвсем скоро щеше да изригне с пълна сила. Досега винаги тя беше най-важна за него, а когато свиреха тяхната песен, той винаги оставяше всичко друго и я канеше на танц. Тази вечер обаче се държеше с нея все едно беше някакво досадно насекомо. Какво му ставаше, за бога?

— Какво ти е, Басти — попита го тя, опитвайки се да остане спокойна.

— Какво трябва да ми е?

— Ами държиш се някак... странно. Изглеждаш угрижен — това е, нали? Имаш проблеми в работата?

— Всичко е наред. Просто много работа ми се събра напоследък — това е.

— Когато се оженим, трябва да започнеш да работиш по-малко. Не искам, когато те видят, децата ни да ме питат кой е този чичко, който идва у дома толкова рядко.

Лидия не осъзнаваше, че говори много силно и всички около тях ги слушат. Тя се огледа, усмихна се, а след нея и Себастиан опита да

направи същото. В момента обаче той усещаше сърцето си като буца лед в гърдите си.

Той стана, подаде ръка на Лидия и я заведе на дансинга. Оркестърът вече свиреше блус и Лидия го прегърна силно, танцувайки в ритъма на музиката. Студенината в гърдите му обаче остана все така силна.

Лидия беше права — нещо се случваше с него. Какво ставаше, защо не можеше да си намери място от нерви? И защо в сънищата му напоследък се появяваше само и единствено усмихващата се Нел, а не Лидия? Тези сънища той си спомняше много добре и само при мисълта за тях се чувстваше виновен пред годеницата си.

Себастиан осъзна, че през последните дни образът на Нел — с красивото си лице и сини очи — не излизаше от съзнанието му. Той се сети за Рафаел Тил и сякаш дишането му спря. Рафаел... как по дяволите... защо... дали...? Само мисълта за Нел в прегръдките на този Рафаел го караше да не може да си намери място от ярост.

Лидия беше жената, която той обичаше, и за която щеше да се ожени само след няколко седмици. Любовта между тях пламна още в първия момент, в който се срещнаха, и когато тя му каза, че заминава за шест месеца в Ню Йорк, Себастиан буквално не можеше да си представи как ще издържи толкова дълго време без нея.

Дали пък причината за поведението и състоянието му не беше просто страхът от предстоящата сватба...?

Себастиан се замисли за това, че в последно време, целенасочено или не, беше отбягвал Еренберг, и реши да поправи това. Той искаше да докаже на самия себе си, че лошото му настроение напоследък не се дължеше на това, че Нел може би беше с Рафаел, а просто на нормалния за всеки млад бъдещ съпруг страх.

Той щеше да отиде при Нел като приятел и съветник — все пак бизнесът ѝ все още прохождаше и тя със сигурност се нуждаеше от юридически съвети.

Този следобед Себастиан реши, че няма да стои повече зад бюрото, на което през последните седмици прекарваше по-голямата част от времето си, а ще отиде в Еренберг и ще си почине от насъбралото се напоследък напрежение с една разходка в парка с Нел.

Принцът взе чантата с лаптопа си, каза на секретарката си Хана Оберлох да отмени всичките му срещи за деня и тръгна към паркинга на подземния етаж. Той потегли веднага с максимална скорост. Просто нямаше търпение да напусне града. Съсредоточен в шофирането, не забеляза, че зад него караше спортна кола, която го следеше на известно разстояние — явно шофьорът ѝ се стремеше да остане незабелязан.

В Росбах той смени деловия си костюм с дрехи за езда и тръгна към Еренберг на гърба на своя дорест кон. Жребецът не беше излизал от няколко дни и препусна почти в галоп. Стигнаха до Еренберг само за няколко минути.

Себастиан видя кафявата кола във вътрешния двор и повдигна вежди. Този досадник Рафаел също беше там. Нямаше ли си друга работа? Какво правеше постоянно при Нел?

— Моля, погрижете се за Аполо — каза Себастиан на момчетата в конюшнията и им подаде юздите.

Тръгвайки към замъка, той видя русите коси на Нел между високите дървета. Забърза и видя, че тя не беше сама — до нея имаше мъж, когото той веднага разпозна. Сега Себастиан нямаше никакво съмнение, че изпитва ревност — изгаряща и яростна ревност. Скрит зад едно дърво, той погледна към тях. Нел, която виждаше сега, не беше Нел, която познаваше отпреди. Тя бърбеше с него и се смееше — весела и безгрижна.

Възможно ли беше Лидия да имаше право и Нел наистина да беше влюбена в този Рафаел?

Себастиан осъзна, че нещата се бяха променили във времето, в което той не беше идвал в Еренберг. Вече не принцът беше довереният съветник на Нел, а Рафаел Тил, който явно беше заел „овакantenото“ място. Нел от много време не беше искала съвет от Себастиан, а когато той все пак изказваше мнението си по някой въпрос, тя просто кимваше или отговаряше едносрично, сякаш за да се освободи побързо от присъствието му.

Себастиан реши, че не иска да се среща с Нел и този Рафаел точно днес. Той се обърна и бавно тръгна към конюшните. Принцът се чувстваше така, сякаш върху раменете му имаше безкрайно тежък товар.

Себастиан и Лидия имаха уговорка да вечерят заедно. Напоследък той почти не беше ходил в жилището ѝ и времето, в което можеха да останат само двамата, беше станало твърде кратко.

Ако зависеше от него, той щеше да ѝ се обади и да отмени вечерята, но знаеше, че Лидия нямаше да може да понесе и това — и бездруго поведението му напоследък я натоварваше и натъжаваше.

Тя отвори, той я целуна, но устните им се разделиха необичайно бързо. Прегръдката им също беше кратка. Лидия се извини, че трябва да нагледа яденето в кухнята.

Те седнаха на масата и започнаха да се хранят, но някак мълчаливо и с нежелание, все едно някой ги беше принудил да са заедно тази вечер.

— Поканите трябва да бъдат изпратени възможно най-скоро, Себастиан — каза тя, поглеждайки към него.

Себастиан, а не Басти? Тя не беше го наричала с пълното му име от години. Той настръхна — нещо не беше наред. Това определено не беше приятната вечеря на свещи, която той очакваше.

— Ами разпрацай ги тогава, мила, какво чакаш?

Тя остави приборите си на ръба на чинията.

— Питаш ме какво чакам, така ли? Да не мислиш, че съм сляпа? Да не мислиш, че не забелязвам какво се случва между нас напоследък? Да не си въобразяваш, че не виждам колко студено се държиш с мен?

— Но Лидия... — той не успя да продължи. Явно нямаше и смисъл да го прави. Кого залъгваше?

— Винаги когато започна да говоря за сватбата, ти бягаш от мен като дявол от тамян или сменяш темата. Помисли си добре — все още ли искаш да се ожениш за мен?

— За бога, Лидия, какво говориш...?

Тя го погледна с тъжна усмивка.

— Не ставаш за лъжец, Себастиан.

Той искаше да каже нещо, но не успя и само прокара ръка през косата си. Какво, за бога, се случваше?

— Искях да те видя днес след обяд в кантората ти — тихо каза тя. — Ти обаче си беше тръгнал, нали? Аз карах след теб. Искях да поговорим, когато стигнеш в Росбах. Ти обаче веднага тръгна към

Еренберг, където дори не размени и дума с Нел, а избяга като от дявол, когато я видя с Рафаел.

Себастиан не каза нищо, а само виновно погледна надолу. Какво можеше да й отговори?

Лидия отиде до кабинета си, откъдето се върна с лист хартия в ръка.

— Предлагат ми работа в САЩ, Хейстингс Банк ъф Джорджия. Какво би ме посъветвал?

Той пое дълбоко въздух и потърси погледа й.

— Бих те посъветвал да приемеш работата, Лидия. Това е шансът, който чакаш от много време, нали?

— Ами сватбата?

Погледите им отново се срещнаха.

— Аз... аз не съм искал да стане така, Лидия, повярвай ми! Аз те обичах... и може би още те обичам... и аз не знам вече какво обичам и какво не...

— И да ме обичаш, явно не е достатъчно силно, за да ме направиш своя жена. Ще приема работата в банката, не искам да пропусна шанса си.

Той стана, а Лидия свали годежния си пръстен и го сложи в ръката му.

— Пожелавам ти всичко хубаво, Себастиан — каза тъжно тя.

— Ще ми трябва...

— Обичаш Нел и я ревнуваш от Рафаел Тил, нали?

Той кимна.

— Ами тогава иди и я попитай кого от двамата ви ще избере. Всичко е в твоите ръце, Себастиан. А сега тръгвай. Искам да съм сама.

— Отменяме сватбата, Нел — каза Лидия, влизайки с гръм и трясък в кабинета на Нел.

— Какво каза? — на Нел ѝ се стори, че не е чула добре.

— Себастиан и аз няма да се женим — потвърди Лидия и ѝ показа лявата си ръка, на която вече нямаше годежен пръстен, като доказателство.

— Кажи ми, че се шегуваш! — Нел стана от стола си и я погледна невярващо.

— Разделихме се като приятели, както е модерно да се казва напоследък — каза Лидия, прокарвайки ръка през косата си и леко прехапвайки устни. — Въпреки всичко аз може би още го обичам...

Нел я прегърна. Следващите часове двете дами прекараха в откровен разговор. Въпреки раздялата си Лидия звучеше обнадявана от плановете си за бъдещето и работата си в американската банка. Тя беше приела предложението и след две седмици летеше за Америка, за да започне там нов живот.

— Тук просто нямам какво да правя повече — тихо каза тя.

През следващите няколко дни двете прекарваха много време заедно. Случи се нещо, което Нел не смяташе, че е възможно — те станаха приятелки.

Нел обаче все още нямаше никакви вести от Себастиан. Тя се надяваше той да ѝ се обади и винаги когато телефонът звъннеше, тя искаше от другата страна на линията да е той. Това обаче не се случваше.

Ако Себастиан имаше нужда от помощта ѝ, той със сигурност щеше да дойде в замъка. Може би присъствието на Рафаел беше причината принцът да не идва и дори да не се обажда.

— Смятам, че ти ще трябва да направиш първата крачка — каза Лидия, докато Нел паркираше колата си на паркинга на летището.

— Какво искаш да кажеш? — попита Нел и усети, че се изчервява. — Не, Лидия, не е това, което си мислиш... ти нали не мислиш, че Себастиан и аз...

— Той те обича — отвърна Лидия. — Не знам колко сериозни са нещата между теб и Рафаел, но ти си тази, която трябва да реши с кого иска да свърже живота си.

— Лидия! — извика Нел и хвана ръката ѝ. — Между нас със Себастиан няма нищо, повярвай ми!

— Знам — с усмивка отвърна Лидия. — Той обаче обича теб, не мен.

Двете мълчаливо отидоха в залата за заминаващи международни полети. Пътниците бяха започнали да се качват.

— Май ще трябва да тръгвам.

Те се прегърнаха и от очите им бликнаха сълзи.

— Още веднъж те моля, Нел, говори със Себастиан. Обещай ми, че ще се срещнеш с него, моля те.

— Обещавам.

Янина влезе в двора на замъка Еренберг и паркира колата си пред централния вход. Първото, което видя, беше Рафаел, който почти тичаше надолу по стълбите.

Янина му махна.

— Раф, радвам се да те видя — с усмивка извика тя.

Той обаче не я чу, влезе в колата си и се опита да я запали, но безуспешно — тя отказа да му се подчини.

Рафаел заудря по волана и започна да ругае разпалено.

— Може би трябва да се отнасяш по-внимателно с нея — чу той женски глас, обърна се и видя усмихнатата Янина.

— Днес просто не ми е ден — нервно каза той. — Първо Нел ми обясни, че не ме обича, а сега и тази браква отказва да запали! Просто чудесно!

Той отново заудря по волана.

— Ела, ще те закарам. Остави бричката тук, никой няма да я открадне.

— Сигурен съм — каза той, излезе от колата и ядосан ритна гумата.

Нел видя от прозореца си как Рафаел се качи в колата на Янина и тя потегли.

Себастиан я обичаше! Нел не спираше да мисли за разговора си с Лидия. Сега и двамата с него бяха свободни — сватбата на Себастиан и Лидия беше отменена, а Рафаел беше наясно, че не трябва да храни повече надежди по отношение на Нел.

Ако той обаче я обичаше, защо не дойдеше в Еренберг? Ами ако Лидия се беше заблудила и той всъщност не изпитваше чувства към Нел?

За два дни Нел остана сама със себе си. Себастиан също беше сам, но в Росбах, обикаляйки из стаите на замъка като тигър в клетка.

Нел реши, че не може да чака повече, качи се в колата и тръгна към Росбах. Без значение какво щеше да стане, тя искаше да знае какво се случваше.

Тя щеше да е най-щастливата жена на света... или пък... не, за друго просто не искаше да мисли.

Нел караше по-бързо от обикновено. На един завой видя срещу себе си кола в последния момент и натисна спирачките толкова силно, че почти навлезе в банкетата.

Другата кола също спря и шофьорът свали прозореца си. Себастиан и Нел се гледаха безмълвно няколко секунди, след което излязоха от колите си и страстно се прегърнаха.

— Обичам те, Нел — каза той.

Нел затвори очи.

— И аз те обичам — прошепна тя и устните им се сляха в дълга целувка.

— Надявам се имаш свободни часове днес, защото бях тръгнал към теб, за да започна планирането на сватба, нашата сватба — с усмивка каза Себастиан.

Тя се усмихна и го целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.